

UCHWAŁA NR XXIII/205/03

Rady Miasta Krakowa

z dnia 10 września 2003 r.

w sprawie rozpatrzenia zarzutów nieuwzględnionych w projekcie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice.

Na podstawie art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym /tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz.139; zm.: Dz. U. Nr 41 poz. 412 i Nr 111 poz. 1279, z 2000 r. Nr 12 poz. 136, Nr 109 poz. 1157, Nr 120 poz. 1268 i z 2001 r. Nr 5 poz. 42, Nr 14 poz. 124, Nr 100 poz. 1085, Nr 115 poz. 1229, Nr 154 poz. 1804, z 2002 r. Nr 25 poz. 253, Nr 113 poz. 984, Nr 130 poz. 1112/, w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym /Dz. U. Nr 80, poz. 717/, Rada Miasta Krakowa, po rozpatrzeniu zarzutów nieuwzględnionych przez Prezydenta Miasta Krakowa, wniesionych do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice uchwała, co następuje:

§ 1.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Pana **Marka Zybura**, zamieszkałego w Krakowie, a dotyczącego przebiegu projektowanej ulicy KD/Z w granicach działki nr 264/4 obr. 44.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 1 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 2.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Pana **Krzysztofa Latko**, zamieszkałego w Krakowie, a dotyczącego przebiegu projektowanej ulicy KD/Z w granicach działki nr 245 obr. 44.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 2 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 3.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Panią **Stanisławę Latko**, zamieszkałą w Krakowie, a dotyczącego przebiegu projektowanej ulicy KD/Z w granicach działki nr 245 obr. 44.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 3 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 4.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Pana **Tadeusza Latko**, zamieszkałego w Krakowie, a dotyczącego przebiegu projektowanej ulicy KD/Z w granicach działki nr 245 obr. 44.

2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 4 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 5.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Państwa **Katarzynę i Jana Bochenek**, zamieszkałych w Krakowie, a dotyczącego przebiegu projektowanej ulicy KD/Z w granicach działek nr 256/2 i 273 obr. 44.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 5 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 6.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Panią **Elżbietę Plewniak**, zamieszkałą w Krakowie, a dotyczącego przebiegu projektowanej ulicy KD/Z w granicach działki nr 266 obr. 44.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 6 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 7.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Pana **Krzysztofa Czerwonko**, zamieszkałego w Krakowie, a dotyczącego przebiegu projektowanej ulicy KD/Z w granicach działki nr 285 obr. 44.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 7 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 8.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o częściowym odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Pana **Krzysztofa Postawka**, zamieszkałego w Krakowie, a dotyczącego ustalonych w planie warunków zabudowy działki nr 285 obr. 44.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne rozpatrzenia zarzutu zawiera załącznik Nr 8 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 9.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Państwa **Marię i Stanisława Mars**, zamieszkałych w Krakowie, a dotyczącego szerokości projektowanej ulicy KD/Z w granicach działek nr 253 i 301 obr. 44.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 9 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 10.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Pana **Piotra Kaszyńskiego**, zamieszkałego w Krakowie, a dotyczącego przebiegu projektowanej ulicy KD/Z w granicach działek nr 247/1 i 247/4 obr. 44.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 10 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 11.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Panią **Marię Kaszyńską**, zamieszkałą w Krakowie, a dotyczącego przebiegu projektowanej ulicy KD/Z w granicach działek nr 247/1 i 247/4 obr. 44.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 11 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 12.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Państwa **Barbarę i Antoniego Barbackich**, zamieszkałych w Krakowie, a dotyczącego przebiegu projektowanej ulicy KD/Z w granicach działki nr 282/1 obr. 44.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 12 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 13.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu nieuwzględnionej części zarzutu wniesionego przez Państwa **Dorotę i Włodzimierza Targosz**, zamieszkałych w Krakowie, a dotyczącego przebiegu projektowanej ulicy KD/Z w granicach działki nr 269/4 obr. 44.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 13 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 14.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Panią **Barbarę Branicką**, zamieszkałą w Krakowie, a dotyczącego przebiegu projektowanej ulicy KD/Z w granicach działki nr 258 obr. 44.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 14 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 15

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Państwa **Elżbietę i Krzysztofa Soska**, zamieszkałych w Krakowie, a dotyczącego przebiegu projektowanych ulic KD i KL w granicach działki nr 304 obr. 44 oraz ustalonych w planie warunków zabudowy.

2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 15 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 16.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Panią **Marię Walerian**, zamieszkałą w Krakowie, a dotyczącego przeznaczenia działki nr 201 obr. 44 pod tereny otwarte (ZO).
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 16 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 17.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Państwa **Zofię i Michała Wesołowskich**, zamieszkałych w Krakowie, a dotyczącego przeznaczenia działki nr 201 obr. 44 pod tereny otwarte (ZO).
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 17 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 18.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Panią **Stanisławę Walerjan**, zamieszkałą w Krakowie, a dotyczącego przeznaczenia działki nr 106/5 obr. 44 pod tereny otwarte (ZO).
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 18 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 19.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Panią **Krystynę Biedrawa**, zamieszkałą w Krakowie, a dotyczącego przeznaczenia działki nr 106/6 obr. 44 pod tereny otwarte (ZO).
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 19 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 20.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Pana **Leszka Skalskiego**, zamieszkałego w Krakowie, a dotyczącego przeznaczenia działki nr 202/1 obr. 44 pod tereny otwarte (ZO).
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 20 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 21

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Panią **Ewę Elżbietę Jóźwik**, zamieszkałą w Krakowie, a dotyczącego przeznaczenia działki nr 231/1 obr. 44 pod tereny otwarte (ZO).

2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 21 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 22.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Państwa **Zofię i Tomasza Kaczmarских**, zamieszkałych w Krakowie, a dotyczącego przeznaczenia działki nr 232 obr. 44 pod tereny otwarte (ZO).
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 22 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 23.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Pana **Leszka Oziębło**, Panią **Grażynę Komendę** i Panią **Irenę Porębską**, zamieszkałych w Krakowie, a dotyczącego przebiegu projektowanej ulicy GP (Trasy Wielickiej) w granicach działki nr 349 obr. 44.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 23 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 24.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Państwa **Henrykę i Bonifacego Nowaków**, zamieszkałych w Krakowie, a dotyczącego przebiegu projektowanej ulicy GP (Trasy Wielickiej) w granicach działki nr 331 obr. 44.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 24 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 25.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Panią **Józefę Białotą**, zamieszkałą w Krakowie, a dotyczącego przebiegu projektowanej ulicy GP (Trasy Wielickiej) w granicach działki nr 343 obr. 44.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 25 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 26.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu zarzutu wniesionego przez Pana **Stanisława Dzedzic**, Pana **Bogdana Dzedzic** i Panią **Balbinę Wiśniewską**, zamieszkałych w Krakowie, a dotyczącego przebiegu projektowanej ulicy GP (Trasy Wielickiej) w granicach działki nr 342 obr. 44.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 26 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 27.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu nieuwzględnionej części zarzutu wniesionego przez **Zygmunta Salwińskiego**, zamieszkałego w Krakowie, a dotyczącego przebiegu projektowanej ulicy KD w granicach działki nr 378 obr. 44.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 27 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 28.

1. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu nieuwzględnionej części zarzutu wniesionego przez Panią **Helena Gazdę**, zamieszkałą w Krakowie, a dotyczącego przebiegu projektowanej ulicy KL w granicach działki nr 62 obr. 44.
2. Uzasadnienie faktyczne i prawne odrzucenia zarzutu zawiera załącznik Nr 28 do niniejszej uchwały, stanowiący jej integralną część.

§ 29.

Zobowiązuje się Prezydenta Miasta Krakowa do doręczenia Zainteresowanym wyciągu z niniejszej uchwały wraz z pouczeniem o dopuszczalności wniesienia skargi do Naczelnego Sądu Administracyjnego w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

§ 30.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Wiceprzewodniczący Rady

Andrzej WYSOCKI

I. Treść zarzutu wniesionego przez Pana Marka Zyburę:

W złożonym zarzucie Pan Marek Zyburę wyraża sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działkę nr 264/4 obr. 44. Stwierdza, że realizacja projektowanej ulicy uniemożliwi realizację planów, jakie on sam i jego rodzina wiąże z możliwością zainwestowania działki. Pan Marek Zyburę sugeruje, aby projektowaną ulicę przeprowadzić wzdłuż granicy działek nr 264/4 i 264/5.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Pana Marka Zyburę został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego obszaru Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r.). Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Pana Marka Zyburę.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Pan Marek Zybyra wyraża sprzeciw wobec przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działkę nr 264/4.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 264/4 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania lokalnego układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przeznaczenia poszczególnych terenów w obszarze osiedla Krzesławice oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów. Analizując treść zarzutu Pana Marka Zybyry stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice tereny znajdujące się pomiędzy istniejącą zabudową zlokalizowaną wzdłuż ulic Wańkowicza i Wąwozowej przeznaczono – zgodnie z postulatami mieszkańców - pod zabudowę mieszkalną. Są one obecnie użytkowane jako ogrody, sady i pola uprawne, a ich układ własnościowy jest charakterystyczny dla terenów rolnych.
- Jednym z warunków przekształcenia terenów rolniczych w tereny budowlane musi być zapewnienie prawidłowej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej oraz możliwości prowadzenia sieci koniecznego uzbrojenia technicznego. Nie spełnienie tego warunku spowodowałoby, że w tym miejscu część zabudowy nie mogłaby zostać w ogóle zrealizowana, a część powstałaby w formie chaotycznej, pozbawionej ładu i porządku, o specyficznych cechach układu o niskim standardzie i jakości funkcjonalnej.
- Projektowana w planie miejscowym dla os. Krzesławice ulica dojazdowa KD/Z zapewnić ma podstawową obsługę komunikacyjną nowych terenów mieszkaniowych poprzez umożliwienie doprowadzenia dojazdów do istniejących i nowowydzielanych działek budowlanych w tym terenie w sposób racjonalny i funkcjonalny. Jej istnienie warunkuje prawidłowy sposób przekształcenia dotychczasowych pól uprawnych, o łańcuchowym układzie własności, w tereny budowlane, zapewniając podstawowe warunki techniczne i funkcjonalne dla lokalizowanej tu zabudowy, dojazdów do budynków oraz racjonalnego prowadzenia sieci uzbrojenia technicznego.

- Brak tej ulicy w znacznym stopniu utrudniłby możliwość racjonalnego zagospodarowania gruntów przeznaczonych pod budownictwo, a także uniemożliwiłby prawidłową obsługę komunikacyjną terenu. Parametry techniczne projektowanej ulicy są zgodne z wymaganymi w tym względzie przepisami szczególnymi.
- Zmiany przebiegu projektowanej ulicy nie są uzasadnione. Przebiega ona wzdłuż kompleksu terenów budowlanych, przez ich środek, umożliwiając podziały dawnych pól uprawnych na działki budowlane i łączy się z układem innych dróg dojazdowych w osiedlu. Nie ma możliwości zaprojektowania jej w sposób, który wyeliminuje naruszenie interesów prywatnych właścicieli, dlatego zdecydowano o jej poprowadzeniu w sposób zgodny z przyjętymi zasadami kształtowania układu komunikacji lokalnej w terenach zabudowy mieszkalnej.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Przeznaczając tereny pod zabudowę, obowiązkiem władz gminy staje się wskazanie i ustalenie w planie miejscowym m. in. zasad obsługi komunikacyjnej tych terenów i w ten sposób postąpiono w planie obszaru Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – projektowany przebieg ulicy dojazdowej KD/Z. Uwzględnienie zarzutu, poprzez likwidację ulicy pozbawiłoby tereny budowlane koniecznej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej, a tym samym wpłynęłoby niekorzystnie na możliwości prawidłowego zagospodarowania gruntów budowlanych w tym rejonie i obniżyłoby ich realną wartość.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Marka Zybure

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest - w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy KD/Z w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust.1 pkt. 1, 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi.
- 3/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojsie i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych , z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt. 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust 1).
- 5/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi ona nie mniej niż 10 m.
- 6/ W przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 46 poz. 543), a w szczególności art. 4 pkt 3a, który definiuje pojęcie działki budowlanej, jako nieruchomości, której m. in. dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych z odrębnych przepisów i prawa miejscowego.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu znaczna część działki nr 264/4 obr. 44, będącej własnością Pana Marka Zybury pozostaje rezerwowana pod przebieg projektowanej ulicy dojazdowej. Z uwagi na wielkość działki naruszenie to powoduje, że pozostała część nieruchomości nie może być wykorzystana dla zabudowy zgodnie z projektowanym przeznaczeniem terenu, a zatem ograniczenie własności dotyczy całości działki nr 264/4 obr. 44

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu i zrezygnowanie z przebiegu projektowanej ulicy, a także rozważono zmianę jej przebiegu, zgodnie z sugestią Pana Marka Zybury. Uznano jednak, że skutkiem takiej decyzji byłoby pozbawienie całego terenu możliwości prawidłowej obsługi komunikacyjnej, co w konsekwencji uniemożliwiłoby racjonalne i funkcjonalne wykorzystanie gruntów przeznaczonych pod zabudowę. W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Pana Marka Zybury, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Pana Krzysztofa Latko:

Zarzut złożył Pan Krzysztof Latko w imieniu Pana Stanisława Latko, który jest właścicielem działki nr 245 obr. 44. W złożonym zarzucie Pan Krzysztof Latko wyraża sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działkę nr 245 obr. 44. Stwierdza, że działka jest zbyt wąska i po podziale straci „używalność”, a ponadto istniejąca ul. PCK i ul. Wąwozowa zapewniają wystarczający dojazd do działki.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Pana Krzysztofa Latko został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Pana Krzysztofa Latko.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Pan Krzysztof Latko wyraża sprzeciw wobec przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działkę nr 245 obr. 44.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 245 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania lokalnego układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przeznaczenia poszczególnych terenów w obszarze osiedla Krzesławice oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów.

Analizując treść zarzutu Pana Krzysztofa Latko stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice tereny znajdujące się pomiędzy istniejącą zabudową zlokalizowaną wzdłuż ulic Wańkowicza i Wąwozowej przeznaczono – zgodnie z postulatami mieszkańców - pod zabudowę mieszkalną. Są one obecnie użytkowane jako ogrody, sady i pola uprawne, a ich układ własnościowy jest charakterystyczny dla terenów rolnych.
- Jednym z warunków przekształcenia terenów rolniczych w tereny budowlane musi być zapewnienie prawidłowej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej oraz możliwości prowadzenia sieci koniecznego uzbrojenia technicznego. Nie spełnienie tego warunku spowodowałoby, że w tym miejscu część zabudowy nie mogłaby zostać w ogóle zrealizowana, a część powstałaby w formie chaotycznej, pozbawionej ładu i porządku, o specyficznych cechach układu o niskim standardzie i jakości funkcjonalnej.
- Projektowana w planie miejscowym dla os. Krzesławice ulica dojazdowa KD/Z zapewnić ma podstawową obsługę komunikacyjną nowych terenów mieszkaniowych poprzez umożliwienie doprowadzenia dojazdów do istniejących i nowowydzielanych działek budowlanych w tym terenie w sposób racjonalny i funkcjonalny. Jej istnienie warunkuje prawidłowy sposób przekształcenia dotychczasowych pól uprawnych, o łanowym układzie własności, w tereny budowlane, zapewniając podstawowe warunki techniczne i funkcjonalne dla lokalizowanej tu zabudowy, dojazdów do budynków oraz racjonalnego prowadzenia sieci uzbrojenia technicznego.

- Brak tej ulicy w znacznym stopniu utrudniłby możliwość racjonalnego zagospodarowania gruntów przeznaczonych pod budownictwo, a także uniemożliwiłby prawidłową obsługę komunikacyjną terenu. Parametry techniczne projektowanej ulicy są zgodne z wymaganymi w tym względzie przepisami szczególnymi.
- Rezygnacja z przebiegu projektowanej ulicy nie jest uzasadniona. Przebiega ona wzdłuż kompleksu terenów budowlanych, przez ich środek, umożliwiając podziały dawnych pól uprawnych na działki budowlane i łączy się z układem innych dróg dojazdowych w osiedlu. Nie ma możliwości zaprojektowania jej w sposób, który wyeliminuje naruszenie interesów prywatnych właścicieli, dlatego zdecydowano o jej poprowadzeniu w sposób zgodny z przyjętymi zasadami kształtowania układu komunikacji lokalnej w terenach zabudowy mieszkalnej. Jej włączenie do ist. ul. PCK umożliwia powiązanie dojazdu do nowych terenów budowlanych z układem dróg istniejących.
- Projektowana ulica KD/Z nie służy, jako dojazd do działki nr 245 obr. 44, a zatem argumentacja zawarta w zarzucie, mówiąca o tym, że istniejące ulice są wystarczające dla obsługi komunikacyjnej nie ma zastosowania w przypadku omawianej działki.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Przeznaczając tereny pod zabudowę, obowiązkiem władz gminy staje się wskazanie i ustalenie w planie miejscowym m. in. zasad obsługi komunikacyjnej tych terenów i w ten sposób postąpiono w planie osiedla Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – projektowany przebieg ulicy dojazdowej KD/Z. Uwzględnienie zarzutu, poprzez likwidację ulicy pozbawiłoby tereny budowlane koniecznej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej, a tym samym wpłynęłoby niekorzystnie na możliwości prawidłowego zagospodarowania gruntów budowlanych w tym rejonie i obniżyłoby ich realną wartość.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Krzysztofa Latko

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – przepis art. 24 ust.3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy KD/Z w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust.1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt. 1, 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi
- 3/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojsie i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych, z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust 1).
- 5/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi ona nie mniej niż 10 m.
- 6/ W przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 46 poz. 543), a w szczególności art. 4 pkt 3a, który definiuje pojęcie działki budowlanej, jako nieruchomości, której m. in. dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych z odrębnych przepisów i prawa miejscowego.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu część działki nr 245 obr. 44, będącej własnością Pana Krzysztofa Latko pozostaje rezerwowana pod przebieg projektowanej ulicy dojazdowej w miejscu jej włączenia do istn. ul. PCK.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu i zrezygnowanie z przebiegu projektowanej ulicy. Uznano jednak, że skutkiem takiej decyzji byłoby pozbawienie całego nowego terenu budowlanego możliwości prawidłowej obsługi komunikacyjnej, co w konsekwencji uniemożliwiłoby racjonalne i funkcjonalne wykorzystanie gruntów przeznaczonych pod zabudowę.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Pana Krzysztofa Latko, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Panią Stanisławę Latko:

Pani Stanisława Latko składa zarzut w imieniu właściciela działki nr 245 obr. 44, Pana Stanisława Latko. W złożonym zarzucie Pani Stanisława Latko wyraża sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działkę nr 245 obr. 44. Stwierdza, że istniejąca ul. PCK i ul. Wąwozowa zapewniają wystarczający dojazd do działki, a nowoprojektowana ulica KD/Z pomniejszy możliwość użytkowania działki.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Panią Stanisławę Latko został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice - oprac. z 1998 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 1999 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Panią Stanisławę Latko.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Pani Stanisława Latko wyraża sprzeciw wobec przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działkę nr 245 obr. 44.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 245 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania lokalnego układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przeznaczenia poszczególnych terenów w obszarze osiedla Krzesławice oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów. Analizując treść zarzutu Pani Stanisławy Latko stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice tereny znajdujące się pomiędzy istniejącą zabudową zlokalizowaną wzdłuż ulic Wańkowicza i Wąwozowej przeznaczono – zgodnie z postulatami mieszkańców - pod zabudowę mieszkalną. Są one obecnie użytkowane jako ogrody, sady i pola uprawne, a ich układ własnościowy jest charakterystyczny dla terenów rolnych.
- Jednym z warunków przekształcenia terenów rolniczych w tereny budowlane musi być zapewnienie prawidłowej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej oraz możliwości prowadzenia sieci koniecznego uzbrojenia technicznego. Nie spełnienie tego warunku spowodowałoby, że w tym miejscu część zabudowy nie mogłaby zostać w ogóle zrealizowana, a część powstałaby w formie chaotycznej, pozbawionej ładu i porządku, o specyficznych cechach układu o niskim standardzie i jakości funkcjonalnej.
- Projektowana w planie miejscowym dla os. Krzesławice ulica dojazdowa KD/Z zapewnić ma podstawową obsługę komunikacyjną nowych terenów mieszkaniowych poprzez umożliwienie doprowadzenia dojazdów do istniejących i nowowydzielanych działek budowlanych w tym terenie w sposób racjonalny i funkcjonalny. Jej istnienie warunkuje prawidłowy sposób przekształcenia dotychczasowych pól uprawnych, o łanowym układzie własności, w tereny budowlane, zapewniając podstawowe warunki techniczne i funkcjonalne dla lokalizowanej tu zabudowy, dojazdów do budynków oraz racjonalnego prowadzenia sieci uzbrojenia technicznego.

- Brak tej ulicy w znacznym stopniu utrudniłby możliwość racjonalnego zagospodarowania gruntów przeznaczonych pod budownictwo, a także uniemożliwiłby prawidłową obsługę komunikacyjną terenu. Parametry techniczne projektowanej ulicy są zgodne z wymaganymi w tym względzie przepisami szczególnymi.
- Rezygnacja z przebiegu projektowanej ulicy nie jest uzasadniona. Przebiega ona wzdłuż kompleksu terenów budowlanych, przez ich środek, umożliwiając podziały dawnych pól uprawnych na działki budowlane i łączy się z układem innych dróg dojazdowych w osiedlu. Nie ma możliwości zaprojektowania jej w sposób, który wyeliminuje naruszenie interesów prywatnych właścicieli, dlatego zdecydowano o jej poprowadzeniu w sposób zgodny z przyjętymi zasadami kształtowania układu komunikacji lokalnej w terenach zabudowy mieszkalnej. Jej włączenie do ist. ul. PCK umożliwi powiązanie dojazdu do nowych terenów budowlanych z układem dróg istniejących.
- Projektowana ulica KD/Z nie służy, jako dojazd do działki nr 245 obr. 44, a zatem argumentacja zawarta w zarzucie, mówiąca o tym, że istniejące ulice są wystarczające dla obsługi komunikacyjnej nie ma zastosowania w przypadku omawianej działki.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Przeznaczając tereny pod zabudowę, obowiązkiem władz gminy staje się wskazanie i ustalenie w planie miejscowym m. in. zasad obsługi komunikacyjnej tych terenów i w ten sposób postąpiono w planie osiedla Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – projektowany przebieg ulicy dojazdowej KD/Z. Uwzględnienie zarzutu, poprzez likwidację ulicy pozbawiłoby tereny budowlane koniecznej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej, a tym samym wpłynęłoby niekorzystnie na możliwości prawidłowego zagospodarowania gruntów budowlanych w tym rejonie i obniżyłoby ich realną wartość.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Stanisławę Latko

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – przepis art. 24 ust.3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy KD/Z w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi
- 3/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojsie i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych , z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 5/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi ona nie mniej niż 10 m.
- 6/ W przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 46 poz. 543), a w szczególności art. 4 pkt 3a, który definiuje pojęcie działki budowlanej, jako nieruchomości, której m. in. dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych z odrębnych przepisów i prawa miejscowego.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu część działki nr 245 obr. 44, będącej własnością Pana Stanisława Latko pozostaje rezerwowana pod przebieg projektowanej ulicy dojazdowej w miejscu jej włączenia do istn. ul. PCK.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż naruszenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu i zrezygnowanie z przebiegu projektowanej ulicy. Uznano jednak, że skutkiem takiej decyzji byłoby pozbawienie całego nowego terenu budowlanego możliwości prawidłowej obsługi komunikacyjnej, co w konsekwencji uniemożliwiłoby racjonalne i funkcjonalne wykorzystanie gruntów przeznaczonych pod zabudowę.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Pani Stanisławy Latko, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Pana Tadeusza Latko:

Pan Tadeusz Latko złożył zarzut w imieniu Pana Stanisława Latko, będącego właścicielem działki nr 245 obr. 44. W złożonym zarzucie Pan Tadeusz Latko wyraża sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działkę nr 245 obr. 44. Stwierdza, że działka jest zbyt wąska i po podziale straci „używalność”, a ponadto istniejąca ul. PCK i ul. Wąwozowa zapewniają wystarczający dojazd do działki.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Pana Tadeusza Latko został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.5. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.6. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.7. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r.). Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Pana Tadeusza Latko.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Pan Tadeusza Latko wyraża sprzeciw wobec przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działkę nr 245 obr. 44.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 245 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania lokalnego układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przeznaczenia poszczególnych terenów w obszarze osiedla Krzesławice oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów. Analizując treść zarzutu Pana Tadeusza Latko stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice tereny znajdujące się pomiędzy istniejącą zabudową zlokalizowaną wzdłuż ulic Wańkowicza i Wąwozowej przeznaczono – zgodnie z postulatami mieszkańców - pod zabudowę mieszkalną. Są one obecnie użytkowane jako ogrody, sady i pola uprawne, a ich układ własnościowy jest charakterystyczny dla terenów rolnych.
- Jednym z warunków przekształcenia terenów rolniczych w tereny budowlane musi być zapewnienie prawidłowej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej oraz możliwości prowadzenia sieci koniecznego uzbrojenia technicznego. Nie spełnienie tego warunku spowodowałoby, że w tym miejscu część zabudowy nie mogłaby zostać w ogóle zrealizowana, a część powstałaby w formie chaotycznej, pozbawionej ładu i porządku, o specyficznych cechach układu o niskim standardzie i jakości funkcjonalnej.
- Projektowana w planie miejscowym dla os. Krzesławice ulica dojazdowa KD/Z zapewnić ma podstawową obsługę komunikacyjną nowych terenów mieszkaniowych poprzez umożliwienie doprowadzenia dojazdów do istniejących i nowowydzielanych działek budowlanych w tym terenie w sposób racjonalny i funkcjonalny. Jej istnienie warunkuje prawidłowy sposób przekształcenia dotychczasowych pól uprawnych, o łanowym układzie własności, w tereny budowlane, zapewniając podstawowe warunki techniczne i funkcjonalne dla lokalizowanej tu zabudowy, dojazdów do budynków oraz racjonalnego prowadzenia sieci uzbrojenia technicznego.

- Brak tej ulicy w znacznym stopniu utrudniłby możliwość racjonalnego zagospodarowania gruntów przeznaczonych pod budownictwo, a także uniemożliwiłby prawidłową obsługę komunikacyjną terenu. Parametry techniczne projektowanej ulicy są zgodne z wymaganymi w tym względzie przepisami szczególnymi.
- Rezygnacja z przebiegu projektowanej ulicy nie jest uzasadniona. Przebiega ona wzdłuż kompleksu terenów budowlanych, przez ich środek, umożliwiając podział dawnych pól uprawnych na działki budowlane i łączy się z układem innych dróg dojazdowych w osiedlu. Nie ma możliwości zaprojektowania jej w sposób, który wyeliminuje naruszenie interesów prywatnych właścicieli, dlatego zdecydowano o jej poprowadzeniu w sposób zgodny z przyjętymi zasadami kształtowania układu komunikacji lokalnej w terenach zabudowy mieszkalnej. Jej włączenie do ist. ul. PCK umożliwia powiązanie dojazdu do nowych terenów budowlanych z układem dróg istniejących.
- Projektowana ulica KD/Z nie służy, jako dojazd do działki nr 245 obr. 44, a zatem argumentacja zawarta w zarzucie, mówiąca o tym, że istniejące ulice są wystarczające dla obsługi komunikacyjnej nie ma zastosowania w przypadku omawianej działki.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Przeznaczając tereny pod zabudowę, obowiązkiem władz gminy staje się wskazanie i ustalenie w planie miejscowym m. in. zasad obsługi komunikacyjnej tych terenów i w ten sposób postąpiono w planie osiedla Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – projektowany przebieg ulicy dojazdowej KD/Z. Uwzględnienie zarzutu, poprzez likwidację ulicy pozbawiłoby tereny budowlane koniecznej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej, a tym samym wpłynęłoby niekorzystnie na możliwości prawidłowego zagospodarowania gruntów budowlanych w tym rejonie i obniżyłoby ich realną wartość.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Tadeusza Latko

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717) – przepis art. 24 ust.3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa,

a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy KD/Z w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi
- 3/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojsięcie i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych , z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art.19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 5/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi ona nie mniej niż 10 m.
- 6/ W przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 46 poz. 543), a w szczególności art. 4 pkt 3a, który definiuje pojęcie działki budowlanej, jako nieruchomości, której m. in. dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych z odrębnych przepisów i prawa miejscowego.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu część działki nr 245 obr. 44, będącej własnością Pana Stanisława Latko pozostaje rezerwowana pod przebieg projektowanej ulicy dojazdowej w miejscu jej włączenia do istn. ul. PCK.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż naruszenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu i zrezygnowanie z przebiegu projektowanej ulicy. Uznano jednak, że skutkiem takiej decyzji byłoby pozbawienie całego nowego terenu budowlanego możliwości prawidłowej obsługi komunikacyjnej, co w konsekwencji uniemożliwiłoby racjonalne i funkcjonalne wykorzystanie gruntów przeznaczonych pod zabudowę.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Pana Tadeusza Latko, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Państwa Katarzynę i Jana Bochenek:

W złożonym zarzucie Państwo Katarzyna i Jan Bochenek wyrażają sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działki nr 256/2 i 273 obr. 44. Stwierdzają, że działki te są jedyną pozostałością z posiadanego areалу, w dużej części wywłaszczonego pod lokalizację kombinatu HTS.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Państwa Katarzynę i Jana Bochenek został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Państwa Katarzynę i Jana Bochenek.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Państwo Katarzyna i Jan Bochenek wyrażają sprzeciw wobec przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działki nr 265/2 i 273 obr. 44.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działek nr 256/2 i 273 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania lokalnego układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przeznaczenia poszczególnych terenów w obszarze osiedla Krzesławice oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów. Analizując treść zarzutu Państwa Katarzyny i Jana Bochenek stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice tereny znajdujące się pomiędzy istniejącą zabudową zlokalizowaną wzdłuż ulic Wańkowicza i Wąwozowej przeznaczono – zgodnie z postulatami mieszkańców - pod zabudowę mieszkalną. Są one obecnie użytkowane jako ogrody, sady i pola uprawne, a ich układ własnościowy jest charakterystyczny dla terenów rolnych.
- Jednym z warunków przekształcenia terenów rolniczych w tereny budowlane musi być zapewnienie prawidłowej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej oraz możliwości prowadzenia sieci koniecznego uzbrojenia technicznego. Nie spełnienie tego warunku spowodowałoby, że w tym miejscu część zabudowy nie mogłaby zostać w ogóle zrealizowana, a część powstałaby w formie chaotycznej, pozbawionej ładu i porządku, o specyficznych cechach układu o niskim standardzie i jakości funkcjonalnej.
- Projektowana w planie miejscowym dla os. Krzesławice ulica dojazdowa KD/Z zapewnić ma podstawową obsługę komunikacyjną nowych terenów mieszkaniowych poprzez umożliwienie doprowadzenia dojazdów do istniejących i nowowydzielanych działek budowlanych w tym terenie w sposób racjonalny i funkcjonalny. Jej istnienie warunkuje prawidłowy sposób przekształcenia dotychczasowych pól uprawnych, o łanowym układzie własności, w tereny budowlane, zapewniając podstawowe warunki techniczne i funkcjonalne dla lokalizowanej tu zabudowy, dojazdów do budynków oraz racjonalnego prowadzenia sieci uzbrojenia technicznego.

- Brak tej ulicy w znacznym stopniu utrudniłby możliwość racjonalnego zagospodarowania gruntów przeznaczonych pod budownictwo, a także uniemożliwiłby prawidłową obsługę komunikacyjną terenu. Parametry techniczne projektowanej ulicy są zgodne z wymaganymi w tym względzie przepisami szczególnymi.
- Rezygnacja z przebiegu projektowanej ulicy nie jest uzasadniona. Przebiega ona wzdłuż kompleksu terenów budowlanych, przez ich środek, umożliwiając podziały dawnych pól uprawnych na działki budowlane i łączy się z układem innych dróg dojazdowych w osiedlu. Nie ma możliwości zaprojektowania jej w sposób, który wyeliminuje naruszenie interesów prywatnych właścicieli, dlatego zdecydowano o jej poprowadzeniu w sposób zgodny z przyjętymi zasadami kształtowania układu komunikacji lokalnej w terenach zabudowy mieszkalnej..
- Projektowana ulica KD/Z nie służy tylko, jako dojazd do działki Państwa Katarzyny i Jana Bochenek, ale do całego terenu przeznaczonego pod zabudowę mieszkalną, w tym również do działek, jakie mogą zostać w przyszłości wydzielone z nieruchomości nr 256/2 i 273 obr. 44.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Przeznaczając tereny pod zabudowę, obowiązkiem władz gminy staje się wskazanie i ustalenie w planie miejscowym m. in. zasad obsługi komunikacyjnej tych terenów i w ten sposób postąpiono w planie osiedla Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – projektowany przebieg ulicy dojazdowej KD/Z. Uwzględnienie zarzutu, poprzez likwidację ulicy pozbawiłoby tereny budowlane koniecznej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej, a tym samym wpłynęłoby niekorzystnie na możliwości prawidłowego zagospodarowania gruntów budowlanych w tym rejonie i obniżyłoby ich realną wartość.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Państwa Katarzynę i Jana Bochenek

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy KD/Z w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust.1 pkt 1, 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi
- 3/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojsie i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych , z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 5/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi ona nie mniej niż 10 m.
- 6/ W przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 46 poz. 543), a w szczególności art. 4 pkt 3a, który definiuje pojęcie działki budowlanej, jako nieruchomości, której m. in. dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych z odrębnych przepisów i prawa miejscowego.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu część działek nr 256/2 i 273 obr. 44, będących własnością Państwa Katarzyny i Jana Bochenek pozostaje rezerwowana pod przebieg projektowanej ulicy dojazdowej.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż naruszenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu i zrezygnowanie z przebiegu projektowanej ulicy. Uznano jednak, że skutkiem takiej decyzji byłoby pozbawienie całego nowego terenu budowlanego możliwości prawidłowej obsługi komunikacyjnej, co w konsekwencji uniemożliwiłoby racjonalne i funkcjonalne wykorzystanie gruntów przeznaczonych pod zabudowę.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Państwa Katarzyny i Jana Bochenek, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Panią Elżbietę Plewniak:

W złożonym zarzucie Pani Elżbieta Plewniak wyraża sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działkę nr 266 obr. 44. Stwierdza, że zaplanowana droga przebiega przez ogród i ten przebieg jest nie do zaakceptowania. Podkreśla przyszłą uciążliwość wynikającą z projektowanych ulic.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Panią Elżbietę Plewniak został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Panią Elżbietę Plewniak.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Pani Elżbieta Plewniak wyraża sprzeciw wobec przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działkę nr 266 obr. 44.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 266 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania lokalnego układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przeznaczenia poszczególnych terenów w obszarze osiedla Krzesławice oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów. Analizując treść zarzutu Pani Elżbiety Plewniak stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice tereny znajdujące się pomiędzy istniejącą zabudową zlokalizowaną wzdłuż ulic Wańkowicza i Wąwozowej przeznaczono – zgodnie z postulatami mieszkańców - pod zabudowę mieszkalną. Są one obecnie użytkowane jako ogrody, sady i pola uprawne, a ich układ własnościowy jest charakterystyczny dla terenów rolnych.
- Jednym z warunków przekształcenia terenów rolniczych w tereny budowlane musi być zapewnienie prawidłowej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej oraz możliwości prowadzenia sieci koniecznego uzbrojenia technicznego. Nie spełnienie tego warunku spowodowałoby, że w tym miejscu część zabudowy nie mogłaby zostać w ogóle zrealizowana, a część powstałaby w formie chaotycznej, pozbawionej ładu i porządku, o specyficznych cechach układu o niskim standardzie i jakości funkcjonalnej.
- Projektowana w planie miejscowym dla os. Krzesławice ulica dojazdowa KD/Z zapewnić ma podstawową obsługę komunikacyjną nowych terenów mieszkaniowych poprzez umożliwienie doprowadzenia dojazdów do istniejących i nowowydzielanych działek budowlanych w tym terenie w sposób racjonalny i funkcjonalny. Jej istnienie warunkuje prawidłowy sposób przekształcenia dotychczasowych pól uprawnych, o łanowym układzie własności, w tereny budowlane, zapewniając podstawowe warunki techniczne i funkcjonalne dla lokalizowanej tu zabudowy, dojazdów do budynków oraz racjonalnego prowadzenia sieci uzbrojenia technicznego.

- Brak tej ulicy w znacznym stopniu utrudniłby możliwość racjonalnego zagospodarowania gruntów przeznaczonych pod budownictwo, a także uniemożliwiłby prawidłową obsługę komunikacyjną terenu. Parametry techniczne projektowanej ulicy są zgodne z wymaganymi w tym względzie przepisami szczególnymi.
- Rezygnacja z przebiegu projektowanej ulicy nie jest uzasadniona. Przebiega ona wzdłuż kompleksu terenów budowlanych, przez ich środek, umożliwiając podziały dawnych pól uprawnych na działki budowlane i łączy się z układem innych dróg dojazdowych w osiedlu. Nie ma możliwości zaprojektowania jej w sposób, który wyeliminuje naruszenie interesów prywatnych właścicieli, dlatego zdecydowano o jej poprowadzeniu w sposób zgodny z przyjętymi zasadami kształtowania układu komunikacji lokalnej w terenach zabudowy mieszkalnej. Jej włączenie do ist. ul. PCK umożliwia powiązanie dojazdu do nowych terenów budowlanych z układem dróg istniejących.
- Projektowana ulica KD/Z przebiega wzdłuż granicy działki nr 266 obr. 44 i choć zajmuje z jej powierzchni pas terenu o szerokości 8,0 m, to równocześnie umożliwia dojazd do części działki położonej w głębi, za istniejącymi zabudowaniami. Ta część działki, przeznaczona w projekcie planu pod zabudowę mieszkalną nie ma obecnie możliwości innego dojazdu.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny i prawidłowe rozwiązania komunikacyjne, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Przeznaczając tereny pod zabudowę, obowiązkiem władz gminy staje się wskazanie i ustalenie w planie miejscowym m. in. zasad obsługi komunikacyjnej tych terenów i w ten sposób postąpiono w planie osiedla Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – projektowany przebieg ulicy dojazdowej KD/Z. Uwzględnienie zarzutu, poprzez likwidację ulicy pozbawiłoby tereny budowlane koniecznej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej, a tym samym wpłynęłoby niekorzystnie na możliwości prawidłowego zagospodarowania gruntów budowlanych w tym rejonie i obniżyłoby ich realną wartość.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Elżbietę Plewniak

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut,

naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy KD/Z w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi
- 3/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust. 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojsięcie i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych , z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 5/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi ona nie mniej niż 10 m.
- 6/ W przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 46 poz. 543), a w szczególności art. 4 pkt 3a, który definiuje pojęcie działki budowlanej, jako nieruchomości, której m. in. dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych z odrębnych przepisów i prawa miejscowego.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu część działki nr 266 obr. 44, będącej własnością Pani Elżbiety Plewniak pozostaje rezerwowana pod przebieg projektowanej ulicy dojazdowej, obsługującej tereny budowlane położone w głębi działek i pozbawione możliwości dojazdu od istniejących ulic.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż naruszenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu i zrezygnowanie z przebiegu projektowanej ulicy. Uznano jednak, że skutkiem takiej decyzji byłoby pozbawienie całego nowego terenu budowlanego możliwości prawidłowej obsługi komunikacyjnej, co w konsekwencji uniemożliwiłoby racjonalne i funkcjonalne wykorzystanie gruntów przeznaczonych pod zabudowę.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Pani Elżbiety Plewniak, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Pana Krzysztofa Czerwonko:

W złożonym zarzucie Pan Krzysztof Czerwonko wyraża sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działkę nr 285 obr. 44.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Pana Krzysztofa Czerwonko został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Pana Krzysztofa Czerwonko.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Pan Krzysztof Czerwonko wyraża sprzeciw wobec przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działkę nr 285 obr. 44.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 285 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania lokalnego układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przeznaczenia poszczególnych terenów w obszarze osiedla Krzesławice oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów. Analizując treść zarzutu Pana Krzysztofa Czerwonko stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice tereny znajdujące się pomiędzy istniejącą zabudową zlokalizowaną wzdłuż ulic Wańkowicza i Wąwozowej przeznaczono – zgodnie z postulatami mieszkańców - pod zabudowę mieszkalną. Są one obecnie użytkowane jako ogrody, sady i pola uprawne, a ich układ własnościowy jest charakterystyczny dla terenów rolnych.
- Jednym z warunków przekształcenia terenów rolniczych w tereny budowlane musi być zapewnienie prawidłowej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej oraz możliwości prowadzenia sieci koniecznego uzbrojenia technicznego. Nie spełnienie tego warunku spowodowałoby, że w tym miejscu część zabudowy nie mogłaby zostać w ogóle zrealizowana, a część powstałaby w formie chaotycznej, pozbawionej ładu i porządku, o specyficznych cechach układu o niskim standardzie i jakości funkcjonalnej.
- Projektowana w planie miejscowym dla os. Krzesławice ulica dojazdowa KD/Z zapewnić ma podstawową obsługę komunikacyjną nowych terenów mieszkaniowych poprzez umożliwienie doprowadzenia dojazdów do istniejących i nowowydzielanych działek budowlanych w tym terenie w sposób racjonalny i funkcjonalny. Jej istnienie warunkuje prawidłowy sposób przekształcenia dotychczasowych pól uprawnych, o łanowym układzie własności, w tereny budowlane, zapewniając podstawowe warunki techniczne i funkcjonalne dla lokalizowanej tu zabudowy, dojazdów do budynków oraz racjonalnego prowadzenia sieci uzbrojenia technicznego.

- Brak tej ulicy w znacznym stopniu utrudniłby możliwość racjonalnego zagospodarowania gruntów przeznaczonych pod budownictwo, a także uniemożliwiłby prawidłową obsługę komunikacyjną terenu. Parametry techniczne projektowanej ulicy są zgodne z wymaganymi w tym względzie przepisami szczególnymi.
- Rezygnacja z przebiegu projektowanej ulicy nie jest uzasadniona. Przebiega ona wzdłuż kompleksu terenów budowlanych, przez ich środek, umożliwiając podziały dawnych pól uprawnych na działki budowlane i łączy się z układem innych dróg dojazdowych w osiedlu. Nie ma możliwości zaprojektowania jej w sposób, który wyeliminuje naruszenie interesów prywatnych właścicieli, dlatego zdecydowano o jej poprowadzeniu w sposób zgodny z przyjętymi zasadami kształtowania układu komunikacji lokalnej w terenach zabudowy mieszkalnej. Jej włączenie do istn. ul. Wąwozowej umożliwia powiązanie dojazdu do nowych terenów budowlanych z układem dróg istniejących.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Przeznaczając tereny pod zabudowę, obowiązkiem władz gminy staje się wskazanie i ustalenie w planie miejscowym m. in. zasad obsługi komunikacyjnej tych terenów i w ten sposób postąpiono w planie osiedla Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – projektowany przebieg ulicy dojazdowej KD/Z i KD. Uwzględnienie zarzutu, poprzez likwidację ulicy pozbawiłoby tereny budowlane koniecznej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej, a tym samym wpłynęłoby niekorzystnie na możliwości prawidłowego zagospodarowania gruntów budowlanych w tym rejonie i obniżyłoby ich realną wartość.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Krzysztofa Czerwonko

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717) – jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust. 2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy KD/Z w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi
- 3/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojsie i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych, z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art.19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 5/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi ona nie mniej niż 10 m.
- 6/ W przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 46 poz. 543), a w szczególności art. 4 pkt 3a, który definiuje pojęcie działki budowlanej, jako nieruchomości, której m. in. dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych z odrębnych przepisów i prawa miejscowego.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu część działki nr 245 obr. 44, będącej własnością Pana Krzysztofa Czerwonko pozostaje rezerwowana pod przebieg projektowanej ulicy dojazdowej w miejscu jej włączenia do istniejącej ul. Wąwozowej.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu i zrezygnowanie z przebiegu projektowanej ulicy. Uznano jednak, że skutkiem takiej decyzji byłoby pozbawienie całego nowego terenu budowlanego możliwości prawidłowej obsługi komunikacyjnej, co w konsekwencji uniemożliwiłoby racjonalne i funkcjonalne wykorzystanie gruntów przeznaczonych pod zabudowę.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Pana Krzysztofa Czerwonko, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu:

W złożonym zarzucie Pan Krzysztof Postawka:

1. wyraża sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działkę nr 285 obr. 44,
2. zgłasza zastrzeżenia w stosunku do ustalonej w projekcie planu dopuszczalnej wysokości zabudowy i wnosi o jej zwiększenie o 0,6÷1,0 m,
3. proponuje zmianę przebiegu ulicy dojazdowej w taki sposób, aby łączyła ona projektowaną ulicę KD/Z z istniejącą ul. Łempickiego poprzez działkę nr 408.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Wniesiony zarzut został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998r.). Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut, który wniósł Pan Krzysztof Postawka.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego oraz o utrzymaniu ustalonej w projekcie planu wysokości zabudowy.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Pan Krzysztof Postawka wyraża sprzeciw wobec przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działkę nr 285 obr. 44, proponując inny jej przebieg oraz kwestionuje ustalenia dotyczące dopuszczalnej wysokości zabudowy.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 285 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem, czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania zabudowy oraz lokalnego układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przeznaczenia poszczególnych terenów w obszarze osiedla Krzesławice oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów.

4. W związku z powyższym Rada Miasta Krakowa postanawia o uwzględnieniu części zarzutu, dotyczącej połączenia nowoprojektowanej ulicy KDZ z ulicą Wąwozową. Rezygnuje się z tego połączenia a w zamian za to na fragmencie działki nr 285 obr. 44 lokalizuje się plac do zawracania (tzw. „nawrotkę”). Rozwiązanie takie nie zakłóci prawidłowej obsługi komunikacyjnej osiedla, nie narusza również zasad ładu przestrzennego.

5. Rada Miasta Krakowa postanawia o odrzuceniu części zarzutu dotyczącej ustalonych w planie warunków zabudowy działki nr 285 obr.44 oraz proponowanej zmiany przebiegu ulicy dojazdowej w taki sposób, aby łączyła ona projektowaną ulicę KD/Z z istniejącą ul. Łempickiego przez działkę nr 408. Analizując treść tej części zarzutu stwierdzono, że:

a/ odnośnie kwestii warunków zabudowy:

wysokość zabudowy MN.2 ustalona w projekcie planu została przewidziana dla realizacji budynków o 2 kondygnacjach naziemnych i użytkowym poddaszu, zgodnie z zasadą dostosowania nowej zabudowy do otoczenia i charakteru zagospodarowania przestrzennego. Zachowanie ładu przestrzennego wiąże się

w tych terenach przede wszystkim z obowiązkiem dostosowania się do gabarytów zabudowy historycznej, położonej w najstarszej części osiedla, stąd ustalenie wysokości zabudowy na poziomie 9,0 m, przy równoczesnym obowiązku realizacji spadzistych dachów. Zwiększanie dopuszczalnej wysokości o około 1m, proponowane przez Pana Krzysztofa Postawkę, spowoduje realizację budynków znacznie przewyższających swą wysokością okoliczną zabudowę, nie zwiększy natomiast ilości kondygnacji w budynku.

b/ odnośnie proponowanej korekty przebiegu ulic:

proponowana zmiana przebiegu włączenia projektowanej ulicy KD/Z do układu dróg istniejących nie jest możliwa z uwagi na fakt, że działka nr 408, którą Pan Krzysztof Postawka proponuje wykorzystać, nie zapewnia wymaganych przepisami szczególnymi szerokości dojazdu. Jej istniejąca szerokość wynosi ok. 3,0 m bez możliwości zwiększenia tej wielkości ze względu na istniejące zagospodarowanie działek sąsiednich. Ponadto takie włączenie powodowałoby niekorzystne powiązanie ulicy obsługującej nowe tereny budowlane (KD/Z) z ulicą Łempickiego, która – z uwagi na istniejące parametry – może pełnić funkcje jedynie ciągu pieszo-jezdnego. Nie może zatem przejąć ruchu z nowych terenów budowlanych, a tylko służyć jako dojazd do zabudowy realizowanej na istniejących działkach sąsiednich.

6. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Przeznaczając tereny pod zabudowę, obowiązkiem władz gminy staje się wskazanie i ustalenie w planie miejscowym m. in. zasad obsługi komunikacyjnej tych terenów oraz zasad kształtowania nowej zabudowy. W ten sposób postąpiono w planie osiedla Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – ustaloną dopuszczalną wysokość zabudowy. Uwzględnienie zarzutu w całości, poprzez dopuszczenie większej wysokości zabudowy powodowałoby realizację nowych obiektów o znacznie wyższych gabarytach niż zabudowa istniejąca.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia omawianej części zarzutu, który wniósł Pan Krzysztof Postawka

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717) – jest przepis art. 24 ust.3 ustawy z dnia 7 lipca 1999 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest częściowe uwzględnienie zarzutu, zaś w pozostałej części jego odrzucenie.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust.1 pkt.1,2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi.
- 3/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojsie i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych, z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust 1).
- 5/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi ona nie mniej niż 10 m.
- 6/ W przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 46 poz. 543), a w szczególności art. 4 pkt 3a, który definiuje pojęcie działki budowlanej, jako nieruchomości, której m. in. dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych z odrębnych przepisów i prawa miejscowego.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ utrzymano ustaloną w projekcie planu wysokości zabudowy. Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi

przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych w przepisach szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano, iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia części zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając część zarzutu działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu w całości. Uznano jednak, że dopuszczenie większej wysokości zabudowy byłoby sprzeczne z zasadami kształtowania ładu przestrzennego oraz ochrony krajobrazu miejskiego.

W związku z powyższymi okolicznościami odrzuconej części zarzutu, który złożył Pan Krzysztof Postawka, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Państwa Marię i Stanisława Mars:

W złożonym zarzucie Państwo Maria i Stanisław Mars wyrażają sprzeciw wobec ustaleniu w planie 20-metrowej szerokości ulicy dojazdowej KD/Z. Kwestionują szerokość ulicy z powodu zbyt dużej zajętości terenu, powodującej znaczną utratę wartości działek nr 253 i 301 obr. 44. Stwierdzają ponadto, że wystarczającą szerokością ulicy byłaby szerokość 6÷10 m i jej kwalifikacja, jako ciąg pieszojezdny.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Państwa Marię i Stanisława Mars został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Państwa Marię i Stanisława Mars.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu szerokości projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) zaproponowaną w projekcie planu miejscowego.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Państwo Maria i Stanisław Mars wyrażają sprzeciw wobec szerokości projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z).

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działek nr 253 i 301 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania lokalnego układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przeznaczenia poszczególnych terenów w obszarze osiedla Krzesławice oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów. Analizując treść zarzutu Państwa Marii i Stanisława Mars stwierdzono, że:

W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice ulica dojazdowa KD/Z ma szerokość w liniach rozgraniczających 8,0 m (a nie, jak twierdzą składający zarzut 20,0 m), a zatem w tej części treść zarzutu nie ma uzasadnienia.

W kwestii kwalifikacji projektowanej ulicy stwierdzono ,że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice tereny znajdujące się pomiędzy istniejącą zabudową zlokalizowaną wzdłuż ulic Wańkowicza i Wąwozowej przeznaczono – zgodnie z postulatami mieszkańców - pod zabudowę mieszkalną. Są one obecnie użytkowane jako ogrody, sady i pola uprawne, a ich układ własnościowy jest charakterystyczny dla terenów rolnych.
- Jednym z warunków przekształcenia terenów rolniczych w tereny budowlane musi być zapewnienie prawidłowej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej oraz możliwości prowadzenia sieci koniecznego uzbrojenia technicznego. Nie spełnienie tego warunku spowodowałoby, że w tym miejscu część zabudowy nie mogłaby zostać w ogóle zrealizowana, a część powstałaby w formie chaotycznej, pozbawionej ładu i porządku, o specyficznych cechach układu o niskim standardzie i jakości funkcjonalnej.
- Projektowana w planie miejscowym dla os. Krzesławice ulica dojazdowa KD/Z zapewnić ma podstawową obsługę komunikacyjną nowych terenów mieszkaniowych poprzez umożliwienie doprowadzenia dojazdów do istniejących i nowowydzielanych działek budowlanych w tym terenie w sposób racjonalny i funkcjonalny. Jej istnienie warunkuje prawidłowy sposób przekształcenia dotychczasowych pól uprawnych, o łanowym układzie własności, w tereny budowlane, zapewniając podstawowe warunki techniczne i funkcjonalne dla lokalizowanej tu zabudowy, dojazdów do budynków oraz racjonalnego prowadzenia sieci uzbrojenia technicznego.

- Ulica obsługująca nowoprojektowany kompleks terenów budowlanych (pozbawionych obecnie dróg dojazdowych) musiała zostać zaplanowana w kategorii odpowiadającej jej funkcji. Z uwagi na fakt, że w projekcie planu ulica KD/Z zapewnia dojazd do całego zespołu przyszłej zabudowy oraz umożliwia prawidłowe jego powiązania z układem komunikacji w osiedlu (a nie tylko stanowi dojazd do kilku działek), dlatego jej kategoria została ustalona jako „ulica dojazdowa” KD/Z, a nie tylko ciąg pieszo-jezdny. Parametry techniczne projektowanej ulicy są zgodne z wymaganymi w tym względzie przepisami szczególnymi w wartościach minimalnych z uwagi na przebieg przez grunty prywatne.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Przeznaczając tereny pod zabudowę, obowiązkiem władz gminy staje się wskazanie i ustalenie w planie miejscowym m. in. zasad obsługi komunikacyjnej tych terenów i w ten sposób postąpiono w planie osiedla Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – projektowany przebieg i kategorię (a w konsekwencji – szerokość) ulicy dojazdowej KD/Z. Uwzględnienie zarzutu i zmiana kategorii ulicy nie ma uzasadnienia z powodu przyjętych zasad kształtowania układu komunikacyjnego osiedla.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Państwa Marię i Stanisława Mars

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy KD/Z w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust.1 pkt.1,2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi
- 3/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust. 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojsście i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych , z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 5/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi ona nie mniej niż 10 m.
- 6/ W przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 46 poz. 543), a w szczególności art. 4 pkt 3a, który definiuje pojęcie działki budowlanej, jako nieruchomości, której m. in. dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych z odrębnych przepisów i prawa miejscowego.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu część działek nr 253 i 301 obr. 44, będących własnością Państwa Marii i Stanisława Mars pozostaje rezerwowana pod przebieg projektowanej ulicy dojazdowej KD/Z o szerokości 8,0 m.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające

z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu poprzez zmniejszenie szerokości projektowanej ulicy i zmianę jej kategorii. Uznano jednak, że skutkiem takiej decyzji byłoby pozbawienie nowego terenu budowlanego możliwości prawidłowej obsługi komunikacyjnej, co w konsekwencji uniemożliwiłoby racjonalne i funkcjonalne wykorzystanie gruntów przeznaczonych pod zabudowę.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Państwa Marii i Stanisława Mars, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Pana Piotra Kaszyńskiego:

W złożonym zarzucie Pan Piotr Kaszyński nie wyraża zgody na przebieg projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działki nr 247/1 i 247/4 obr. 44.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Pana Piotra Kaszyńskiego został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego obszaru Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Pana Piotra Kaszyńskiego.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Pan Piotr Kaszyński wyraża sprzeciw wobec przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działki nr 247/1 i 247/4 obr. 44.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 247/1 i 247/4 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania lokalnego układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przeznaczenia poszczególnych terenów w obszarze osiedla Krzesławice oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów. Analizując treść zarzutu Pana Piotra Kaszyńskiego stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice tereny znajdujące się pomiędzy istniejącą zabudową zlokalizowaną wzdłuż ulic Wańkowicza i Wąwozowej przeznaczono – zgodnie z postulatami mieszkańców - pod zabudowę mieszkalną. Są one obecnie użytkowane jako ogrody, sady i pola uprawne, a ich układ własnościowy jest charakterystyczny dla terenów rolnych.
- Jednym z warunków przekształcenia terenów rolniczych w tereny budowlane musi być zapewnienie prawidłowej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej oraz możliwości prowadzenia sieci koniecznego uzbrojenia technicznego. Nie spełnienie tego warunku spowodowałoby, że w tym miejscu część zabudowy nie mogłaby zostać w ogóle zrealizowana, a część powstałaby w formie chaotycznej, pozbawionej ładu i porządku, o specyficznych cechach układu o niskim standardzie i jakości funkcjonalnej.
- Projektowana w planie miejscowym dla os. Krzesławice ulica dojazdowa KD/Z zapewnić ma podstawową obsługę komunikacyjną nowych terenów mieszkaniowych poprzez umożliwienie doprowadzenia dojazdów do istniejących i nowowydzielanych działek budowlanych w tym terenie w sposób racjonalny i funkcjonalny. Jej istnienie warunkuje prawidłowy sposób przekształcenia dotychczasowych pól uprawnych, o łanowym układzie własności, w tereny budowlane, zapewniając podstawowe warunki techniczne i funkcjonalne dla zlokalizowanej tu zabudowy, dojazdów do budynków oraz racjonalnego prowadzenia sieci uzbrojenia technicznego.

- Brak tej ulicy w znacznym stopniu utrudniłby możliwość racjonalnego zagospodarowania gruntów przeznaczonych pod budownictwo, a także uniemożliwiłby prawidłową obsługę komunikacyjną terenu. Parametry techniczne projektowanej ulicy są zgodne z wymaganymi w tym względzie przepisami szczególnymi.
- Zmiany przebiegu projektowanej ulicy nie są uzasadnione. Przebiega ona wzdłuż kompleksu terenów budowlanych, przez ich środek, umożliwiając podziały dawnych pól uprawnych na działki budowlane i łączy się z układem innych dróg dojazdowych w osiedlu. Nie ma możliwości zaprojektowania jej w sposób, który wyeliminuje naruszenie interesów prywatnych właścicieli, dlatego zdecydowano o jej poprowadzeniu w sposób zgodny z przyjętymi zasadami kształtowania układu komunikacji lokalnej w terenach zabudowy mieszkalnej.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Przeznaczając tereny pod zabudowę, obowiązkiem władz gminy staje się wskazanie i ustalenie w planie miejscowym m. in. zasad obsługi komunikacyjnej tych terenów i w ten sposób postąpiono w planie obszaru Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – projektowany przebieg ulicy dojazdowej KD/Z. Uwzględnienie zarzutu, poprzez likwidację ulicy pozbawiłoby tereny budowlane koniecznej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej, a tym samym wpłynęłoby niekorzystnie na możliwości prawidłowego zagospodarowania gruntów budowlanych w tym rejonie i obniżyłoby ich realną wartość.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Piotra Kaszyńskiego

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1999 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust. 2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy KD/Z w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi
- 3/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust. 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojsięcie i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych , z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 5/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi ona nie mniej niż 10 m.
- 6/ W przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 46 poz. 543), a w szczególności art. 4 pkt. 3a, który definiuje pojęcie działki budowlanej, jako nieruchomości, której m. in. dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych z odrębnych przepisów i prawa miejscowego.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu znaczna część działek nr 247/1 i 247/4 obr. 44, będących własnością Pana Piotra Kaszyńskiego pozostaje rezerwowana pod przebieg projektowanej ulicy dojazdowej. Z uwagi na wielkość i kształt działek, naruszenie to powoduje, że działka nr 247/4 obr. 44 nie może być wykorzystana dla zabudowy zgodnie z projektowanym przeznaczeniem terenu.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu i zrezygnowanie z przebiegu projektowanej ulicy, a także rozważono zmianę jej przebiegu, zgodnie z sugestią Pana Piotra Kaszyńskiego. Uznano jednak, że skutkiem takiej decyzji byłoby pozbawienie całego terenu możliwości prawidłowej obsługi komunikacyjnej, co w konsekwencji uniemożliwiłoby racjonalne i funkcjonalne wykorzystanie gruntów przeznaczonych pod zabudowę.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Pana Piotra Kaszyńskiego, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Panią Marię Kaszyńską:

W złożonym zarzucie Pani Maria Kaszyńska nie wyraża zgody na przebieg projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działki nr 247/1 i 247/4 obr. 44.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Panią Marię Kaszyńską został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego obszaru Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Panią Marię Kaszyńską.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Pani Maria Kaszyńska wyraża sprzeciw wobec przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działki nr 247/1 i 247/4 obr. 44.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 247/1 i 247/4 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania lokalnego układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przeznaczenia poszczególnych terenów w obszarze osiedla Krzesławice oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów. Analizując treść zarzutu Pani Marii Kaszyńskiej stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice tereny znajdujące się pomiędzy istniejącą zabudową zlokalizowaną wzdłuż ulic Wańkowicza i Wąwozowej przeznaczono – zgodnie z postulatami mieszkańców - pod zabudowę mieszkalną. Są one obecnie użytkowane jako ogrody, sady i pola uprawne, a ich układ własnościowy jest charakterystyczny dla terenów rolnych.
- Jednym z warunków przekształcenia terenów rolniczych w tereny budowlane musi być zapewnienie prawidłowej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej oraz możliwości prowadzenia sieci koniecznego uzbrojenia technicznego. Nie spełnienie tego warunku spowodowałoby, że w tym miejscu część zabudowy nie mogłaby zostać w ogóle zrealizowana, a część powstałaby w formie chaotycznej, pozbawionej ładu i porządku, o specyficznych cechach układu o niskim standardzie i jakości funkcjonalnej.
- Projektowana w planie miejscowym dla os. Krzesławice ulica dojazdowa KD/Z zapewnić ma podstawową obsługę komunikacyjną nowych terenów mieszkaniowych poprzez umożliwienie doprowadzenia dojazdów do istniejących i nowowydzielanych działek budowlanych w tym terenie w sposób racjonalny i funkcjonalny. Jej istnienie warunkuje prawidłowy sposób przekształcenia dotychczasowych pól uprawnych, o łanowym układzie własności, w tereny budowlane, zapewniając podstawowe warunki techniczne i funkcjonalne dla lokalizowanej tu zabudowy, dojazdów do budynków oraz racjonalnego prowadzenia sieci uzbrojenia technicznego.

- Brak tej ulicy w znacznym stopniu utrudniłby możliwość racjonalnego zagospodarowania gruntów przeznaczonych pod budownictwo, a także uniemożliwiłby prawidłową obsługę komunikacyjną terenu. Parametry techniczne projektowanej ulicy są zgodne z wymaganymi w tym względzie przepisami szczególnymi.
- Zmiany przebiegu projektowanej ulicy nie są uzasadnione. Przebiega ona wzdłuż kompleksu terenów budowlanych, przez ich środek, umożliwiając podziały dawnych pól uprawnych na działki budowlane i łączy się z układem innych dróg dojazdowych w osiedlu. Nie ma możliwości zaprojektowania jej w sposób, który wyeliminuje naruszenie interesów prywatnych właścicieli, dlatego zdecydowano o jej poprowadzeniu w sposób zgodny z przyjętymi zasadami kształtowania układu komunikacji lokalnej w terenach zabudowy mieszkalnej.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Przeznaczając tereny pod zabudowę, obowiązkiem władz gminy staje się wskazanie i ustalenie w planie miejscowym m. in. zasad obsługi komunikacyjnej tych terenów i w ten sposób postąpiono w planie obszaru Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – projektowany przebieg ulicy dojazdowej KD/Z. Uwzględnienie zarzutu, poprzez likwidację ulicy pozbawiłoby tereny budowlane koniecznej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej, a tym samym wpłynęłoby niekorzystnie na możliwości prawidłowego zagospodarowania gruntów budowlanych w tym rejonie i obniżyłoby ich realną wartość.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Marię Kaszyńską

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1999 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust. 2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy KD/Z w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt. 1, 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi
- 3/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust. 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojsięcie i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych , z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 5/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi ona nie mniej niż 10 m.
- 6/ W przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 46 poz. 543), a w szczególności art. 4 pkt 3a, który definiuje pojęcie działki budowlanej, jako nieruchomości, której m. in. dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych z odrębnych przepisów i prawa miejscowego.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu znaczna część działki nr 247/1 i 247/4 obr. 44, będących własnością Pani Marii Kaszyńskiej pozostaje rezerwowana pod przebieg projektowanej ulicy dojazdowej. Z uwagi na wielkość działki i kształt działek naruszenie to powoduje, że działka nr 247/4 obr. 44 nie może być wykorzystana dla zabudowy zgodnie z projektowanym przeznaczeniem terenu.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu i zrezygnowanie z przebiegu projektowanej ulicy, a także rozważono zmianę jej przebiegu, zgodnie z sugestią Pani Marii Kaszyńskiej. Uznano jednak, że skutkiem takiej decyzji byłoby pozbawienie całego terenu możliwości prawidłowej obsługi komunikacyjnej, co w konsekwencji uniemożliwiłoby racjonalne i funkcjonalne wykorzystanie gruntów przeznaczonych pod zabudowę.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Pani Marii Kaszyńskiej, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Państwa Barbarę i Antoniego Barbackich:

W złożonym zarzucie Państwo Barbara i Antoni Barbaccy nie akceptują lokalizacji dwukierunkowych ulic w sąsiedztwie działki nr 282/1 obr. 44. Argumentują swój sprzeciw uciążliwością ruchu kołowego, a także podnoszą kwestię konieczności ogrodzenia działki spowodowaną obawą przed „osobami niepowołanymi”.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Państwa Barbarę i Antoniego Barbackich został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego obszaru Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Państwa Barbarę i Antoniego Barbackich.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Państwo Barbara i Antoni Barbacey wyrażają sprzeciw wobec przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działkę nr 282/1 obr. 44.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właścicieli w odniesieniu do działki nr 282/1 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania lokalnego układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przeznaczenia poszczególnych terenów w obszarze osiedla Krzesławice oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów.

Analizując treść zarzutu Państwa Barbary i Antoniego Barbackich stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice tereny znajdujące się pomiędzy istniejącą zabudową zlokalizowaną wzdłuż ulic Wańkowicza i Wąwozowej przeznaczono – zgodnie z postulatami mieszkańców - pod zabudowę mieszkalną. Są one obecnie użytkowane jako ogrody, sady i pola uprawne, a ich układ własnościowy jest charakterystyczny dla terenów rolnych.
- Jednym z warunków przekształcenia terenów rolniczych w tereny budowlane musi być zapewnienie prawidłowej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej oraz możliwości prowadzenia sieci koniecznego uzbrojenia technicznego. Nie spełnienie tego warunku spowodowałoby, że w tym miejscu część zabudowy nie mogłaby zostać w ogóle zrealizowana, a część powstałaby w formie chaotycznej, pozbawionej ładu i porządku, o specyficznych cechach układu o niskim standardzie i jakości funkcjonalnej.
- Projektowana w planie miejscowym dla os. Krzesławice ulica dojazdowa KD/Z zapewnić ma podstawową obsługę komunikacyjną nowych terenów mieszkaniowych poprzez umożliwienie doprowadzenia dojazdów do istniejących i nowowydzielanych działek budowlanych w tym terenie w sposób racjonalny i funkcjonalny. Jej istnienie warunkuje prawidłowy sposób przekształcenia dotychczasowych pól uprawnych, o łanowym układzie własności, w tereny budowlane, zapewniając podstawowe warunki techniczne i funkcjonalne dla lokalizowanej tu zabudowy, dojazdów do budynków oraz racjonalnego prowadzenia sieci uzbrojenia technicznego.

- Parametry techniczne projektowanej ulicy są zgodne z wymaganymi w tym względzie przepisami szczególnymi. Jest to ulica dojazdowa, służąca mieszkańcom okolicznych działek, jako dojazd do budynków, jakie tu mogą powstać w związku z przeznaczeniem terenu pod zabudowę mieszkalną. Ulica posiada najniższą z dopuszczalnych szerokość w liniach rozgraniczających (8,0 m)
- Zmiany przebiegu projektowanej oraz jej połączenia z ul. Wańkowicza ulicy nie są uzasadnione. Przebiega ona wzdłuż kompleksu terenów budowlanych, przez ich środek, umożliwiając podziały dawnych pól uprawnych na działki budowlane i łącząc się z układem innych dróg dojazdowych w osiedlu. Nie ma możliwości zaprojektowania jej w sposób, który wyeliminuje naruszenie interesów prywatnych właścicieli, dlatego zdecydowano o jej poprowadzeniu w sposób zgodny z przyjętymi zasadami kształtowania układu komunikacji lokalnej w terenach zabudowy mieszkalnej.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Przeznaczając tereny pod zabudowę, obowiązkiem władz gminy staje się wskazanie i ustalenie w planie miejscowym m. in. zasad obsługi komunikacyjnej tych terenów i w ten sposób postąpiono w planie obszaru Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – projektowany przebieg ulicy dojazdowej KD/Z. Uwzględnienie zarzutu, poprzez likwidację ulicy pozbawiłoby tereny budowlane koniecznej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej, a tym samym wpłynęłoby niekorzystnie na możliwości prawidłowego zagospodarowania gruntów budowlanych w tym rejonie i obniżyłoby ich realną wartość.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Państwa Barbarę i Antoniego Barbackich

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy KD/Z w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust.1 pkt 1,2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi
- 3/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust. 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojsie i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych , z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 5/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi ona nie mniej niż 10 m.
- 6/ W przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 46 poz. 543), a w szczególności art. 4 pkt 3a, który definiuje pojęcie działki budowlanej, jako nieruchomości, której m. in. dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych z odrębnych przepisów i prawa miejscowego.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu część działki nr 282/1 obr. 44, będących własnością Państwa Barbary i Antoniego Barbackich pozostaje zarezerwowana pod przebieg projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z), która następnie włączona zostaje – po południowej stronie działki nr 282/1, przez działkę nr 285 – do ul. Wańkowicza.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu i zrezygnowanie z przebiegu projektowanej ulicy, a także rozważono zmianę jej przebiegu. Uznano jednak, że skutkiem takiej decyzji byłoby pozbawienie terenu możliwości prawidłowej obsługi komunikacyjnej, co w konsekwencji uniemożliwiłoby racjonalne i funkcjonalne wykorzystanie gruntów przeznaczonych pod zabudowę.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Państwa Barbary i Antoniego Barbackich, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść nieuwzględnionej przez Prezydenta Miasta części zarzutu wniesionego przez Państwa Dorotę i Włodzimierza Targosz:

W nieuwzględnionej przez Prezydenta Miasta części złożonego zarzutu Państwo Dorota i Włodzimierz Targosz nie wyrażają zgody na przebieg projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działkę nr 269/4 obr. 44, a także jakiegokolwiek inne zmiany dotyczące działki. Zastrzeżenia sformułowane, jako „brak zgody na jakiegokolwiek zmiany dotyczące (...) działki” pozwalają wnioskować, że Państwo Dorota i Włodzimierz Targosz kwestionują wszelkie zmiany dotyczące ustalenia przeznaczenia terenu i zasad jego zagospodarowania. Jest to zatem sprzeciw wobec podjęciu procedury planistycznej w obszarze os. Krzesławice i nie może być rozpatrzony w trybie rozstrzygnięcia o odrzuceniu lub przyjęciu zarzutu. Zmiany zagospodarowania i przeznaczenia działki wynikają z faktu przystąpienia do planu i związane są z wyłączeniem terenu Krzesławic z obszaru strefy ochronnej HTS. Stosownie do zgłoszonych wniosków i przyjętych założeń projektu planu, Krzesławice zmieniają swą dotychczasową funkcję produkcyjno-usługową na mieszkaniową. Rozpatrzeniu podlega zatem część zarzutu, w której Państwo Dorota i Włodzimierz Targosz kwestionują przebieg projektowanej ulicy dojazdowej przez działkę, będącą ich własnością.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia nieuwzględnionej przez Prezydenta Miasta części zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Dorotę i Włodzimierza Targosz został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego obszaru Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty

2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:

2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również część zarzutu wniesionego przez Państwa Dorotę i Włodzimierza Targosz.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Państwo Dorota i Włodzimierz Targosz wyrażają sprzeciw wobec przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działkę nr 269/4 obr. 44.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właścicieli w odniesieniu do działki nr 269/4 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania lokalnego układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przeznaczenia poszczególnych terenów w obszarze osiedla Krzesławice oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów. Analizując treść zarzutu Państwa Doroty i Włodzimierza Targosz stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice tereny znajdujące się pomiędzy istniejącą zabudową zlokalizowaną wzdłuż ulic Wańkowicza i Wąwozowej przeznaczono – zgodnie z postulatami mieszkańców - pod zabudowę mieszkalną. Są one obecnie użytkowane jako ogrody, sady i pola uprawne, a ich układ własnościowy jest charakterystyczny dla terenów rolnych.

- Jednym z warunków przekształcenia terenów rolniczych w tereny budowlane musi być zapewnienie prawidłowej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej oraz możliwości prowadzenia sieci koniecznego uzbrojenia technicznego. Nie spełnienie tego warunku spowodowałoby, że w tym miejscu część zabudowy nie mogłaby zostać w ogóle zrealizowana, a część powstałaby w formie chaotycznej, pozbawionej ładu i porządku, o specyficznych cechach układu o niskim standardzie i jakości funkcjonalnej.
- Projektowana w planie miejscowym dla os. Krzesławice ulica dojazdowa KD/Z zapewnić ma podstawową obsługę komunikacyjną nowych terenów mieszkaniowych poprzez umożliwienie doprowadzenia dojazdów do istniejących i nowowydzielanych działek budowlanych w tym terenie w sposób racjonalny i funkcjonalny. Jej istnienie warunkuje prawidłowy sposób przekształcenia dotychczasowych pól uprawnych, o łańcowym układzie własności, w tereny budowlane, zapewniając podstawowe warunki techniczne i funkcjonalne dla lokalizowanej tu zabudowy, dojazdów do budynków oraz racjonalnego prowadzenia sieci uzbrojenia technicznego.
- Brak tej ulicy w znacznym stopniu utrudniłby możliwość racjonalnego zagospodarowania gruntów przeznaczonych pod budownictwo, a także uniemożliwiłby prawidłową obsługę komunikacyjną terenu. Parametry techniczne projektowanej ulicy są zgodne z wymaganymi w tym względzie przepisami szczególnymi.
- Zmiany przebiegu projektowanej ulicy nie są uzasadnione. Przebiega ona wzdłuż kompleksu terenów budowlanych, przez ich środek, umożliwiając podziały dawnych pól uprawnych na działki budowlane i łączy się z układem innych dróg dojazdowych w osiedlu. Nie ma możliwości zaprojektowania jej w sposób, który wyeliminuje naruszenie interesów prywatnych właścicieli, dlatego zdecydowano o jej poprowadzeniu w sposób zgodny z przyjętymi zasadami kształtowania układu komunikacji lokalnej w terenach zabudowy mieszkalnej.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Przeznaczając tereny pod zabudowę, obowiązkiem władz gminy staje się wskazanie i ustalenie w planie miejscowym m. in. zasad obsługi komunikacyjnej tych terenów i w ten sposób postąpiono w planie obszaru Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – projektowany przebieg ulicy dojazdowej KD/Z. Uwzględnienie zarzutu, poprzez likwidację ulicy pozbawiłoby tereny budowlane koniecznej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej, a tym samym wpłynęłoby niekorzystnie na możliwości prawidłowego zagospodarowania gruntów budowlanych w tym rejonie i obniżyłoby ich realną wartość.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia nieuwzględnionej przez Prezydenta Miasta zarzutu wniesionego przez Państwa Dorotę i Włodzimierza Targosz

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – jest przepis art. 24 ust.3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust. 2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy KD/Z w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi
- 3/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust. 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojsięcie i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych, z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art.19 ust.5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 5/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi ona nie mniej niż 10 m.

6/ W przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 46 poz. 543), a w szczególności art. 4 pkt 3a, który definiuje pojęcie działki budowlanej, jako nieruchomości, której m. in. dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych z odrębnych przepisów i prawa miejscowego.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu część działki nr 269/4 obr. 44, będących własnością Państwa Doroty i Włodzimierza Targosz pozostaje rezerwowana pod przebieg projektowanej ulicy dojazdowej. Część ta stanowi pas terenu o szerokości 8,0 m bezpośrednio przy zachodniej części działki. Projektowane w planie wydzielone działki pod ulicę ogranicza do minimum zajętość terenu, a równocześnie zapewnia dojazd do tej części działki nr 269/4, z której można w przyszłości wydzielić nową działkę budowlaną, a do której nie ma wydzielonego innego dojazdu.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu i zrezygnowanie z przebiegu projektowanej ulicy, a także rozważono zmianę jej przebiegu. Uznano jednak, że skutkiem takiej decyzji byłoby pozbawienie całego terenu możliwości prawidłowej obsługi komunikacyjnej, co w konsekwencji uniemożliwiłoby racjonalne i funkcjonalne wykorzystanie gruntów przeznaczonych pod zabudowę.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Państwa Doroty i Włodzimierza Targosz, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Panią Barbarę Branicką:

W złożonym zarzucie Pani Barbara Branicka wyraża sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działkę nr 258 obr. 44.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Panią Barbarę Branicką został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Panią Barbarę Branicką.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Pani Barbary Branickiej wyraża sprzeciw wobec przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD/Z) przez działkę nr 258 obr. 44.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 258 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania lokalnego układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przeznaczenia poszczególnych terenów w obszarze osiedla Krzesławice oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów. Analizując treść zarzutu Pani Barbary Branickiej stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice tereny znajdujące się pomiędzy istniejącą zabudową zlokalizowaną wzdłuż ulic Wańkowicza i Wąwozowej przeznaczono – zgodnie z postulatami mieszkańców - pod zabudowę mieszkalną. Są one obecnie użytkowane jako ogrody, sady i pola uprawne, a ich układ własnościowy jest charakterystyczny dla terenów rolnych.
- Jednym z warunków przekształcenia terenów rolniczych w tereny budowlane musi być zapewnienie prawidłowej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej oraz możliwości prowadzenia sieci koniecznego uzbrojenia technicznego. Nie spełnienie tego warunku spowodowałoby, że w tym miejscu część zabudowy nie mogłaby zostać w ogóle zrealizowana, a część powstałaby w formie chaotycznej, pozbawionej ładu i porządku, o specyficznych cechach układu o niskim standardzie i jakości funkcjonalnej.
- Projektowana w planie miejscowym dla os. Krzesławice ulica dojazdowa KD/Z zapewnić ma podstawową obsługę komunikacyjną nowych terenów mieszkaniowych poprzez umożliwienie doprowadzenia dojazdów do istniejących i nowowydzielanych działek budowlanych w tym terenie w sposób racjonalny i funkcjonalny. Jej istnienie warunkuje prawidłowy sposób przekształcenia dotychczasowych pól uprawnych, o łanowym układzie własności, w tereny budowlane, zapewniając podstawowe warunki techniczne i funkcjonalne dla zlokalizowanej tu zabudowy, dojazdów do budynków oraz racjonalnego prowadzenia sieci uzbrojenia technicznego.

- Brak tej ulicy w znacznym stopniu utrudniłby możliwość racjonalnego zagospodarowania gruntów przeznaczonych pod budownictwo, a także uniemożliwiłby prawidłową obsługę komunikacyjną terenu. Parametry techniczne projektowanej ulicy są zgodne z wymaganymi w tym względzie przepisami szczególnymi.
- Rezygnacja z przebiegu projektowanej ulicy nie jest uzasadniona. Przebiega ona wzdłuż kompleksu terenów budowlanych, przez ich środek, umożliwiając podział dawnych pól uprawnych na działki budowlane i łączy się z układem innych dróg dojazdowych w osiedlu. Nie ma możliwości zaprojektowania jej w sposób, który wyeliminuje naruszenie interesów prywatnych właścicieli, dlatego zdecydowano o jej poprowadzeniu w sposób zgodny z przyjętymi zasadami kształtowania układu komunikacji lokalnej w terenach zabudowy mieszkalnej.
- Projektowana ulica KD/Z nie służy tylko, jako dojazd do działki Pani Barbary Barnickiej, ale do całego terenu przeznaczonego pod zabudowę mieszkalną, a w tym również do działek, jakie mogą zostać w przyszłości wydzielone z nieruchomości nr 258 obr. 44.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Przeznaczając tereny pod zabudowę, obowiązkiem władz gminy staje się wskazanie i ustalenie w planie miejscowym m. in. zasad obsługi komunikacyjnej tych terenów i w ten sposób postąpiono w planie osiedla Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – projektowany przebieg ulicy dojazdowej KD/Z. Uwzględnienie zarzutu, poprzez likwidację ulicy pozbawiłoby tereny budowlane koniecznej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej, a tym samym wpłynęłoby niekorzystnie na możliwości prawidłowego zagospodarowania gruntów budowlanych w tym rejonie i obniżyłoby ich realną wartość.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Barbarę Branicką

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1999 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust. 2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających

w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy KD/Z w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi
- 3/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust. 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojście i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych , z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 5/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi ona nie mniej niż 10 m.
- 6/ W przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 46 poz. 543), a w szczególności art.4 pkt 3a, który definiuje pojęcie działki budowlanej, jako nieruchomości, której m. in. dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych z odrębnych przepisów i prawa miejscowego.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu część działki nr 258 obr. 44, będącej własnością Pani Barbary Barnickiej pozostaje rezerwowana pod przebieg projektowanej ulicy dojazdowej.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu i zrezygnowanie z przebiegu projektowanej ulicy. Uznano jednak, że skutkiem takiej decyzji byłoby pozbawienie całego nowego terenu budowlanego możliwości prawidłowej obsługi komunikacyjnej, co w konsekwencji uniemożliwiłoby racjonalne i funkcjonalne wykorzystanie gruntów przeznaczonych pod zabudowę.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Pani Barbary Barnickiej, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Państwa Elżbietę i Krzysztofa Soska:

W złożonym zarzucie Państwo Elżbieta i Krzysztof Soska wyrażają sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przebiegu projektowanych ulic dojazdowych (KD i KL) przez działkę nr 304 obr. 44. Wnoszą również o możliwość budowy domów mieszkalnych w układzie szeregowym na działkach o pow. 200÷250 m²

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Państwa Elżbietę i Krzysztofa Soska został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Państwa Elżbietę i Krzysztofa Soska.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu przestrzennego obszaru, zasady ochrony środowiska, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanych ulic dojazdowych (KD i KL) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego oraz utrzymaniu ustalonych w tym projekcie warunków kształtowania zabudowy.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Państwo Elżbieta i Krzysztof Soska wyrażają sprzeciw wobec przebiegu projektowanych ulic dojazdowych (KD i KL) przez działkę nr 304 obr. 44 oraz wnoszą o możliwość realizacji zabudowy o większej niż ustalona w projekcie planu intensywności.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 304 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania lokalnego układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, względami ochrony środowiska, czy mają odniesienie do przeznaczenia poszczególnych terenów w obszarze osiedla Krzesławice oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów.

Analizując treść zarzutu Państwa Elżbiety i Krzysztofa Soska w odniesieniu do zastrzeżeń związanych z projektowanymi ulicami stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice tereny znajdujące się pomiędzy istniejącą ulicą Wańkowicza i zajezdnią MPK przeznaczono – zgodnie z postulatami mieszkańców - pod zabudowę mieszkalną. Są one obecnie użytkowane jako ogrody, sady i pola uprawne, a ich układ własnościowy jest charakterystyczny dla terenów rolnych.
- Jednym z warunków przekształcenia terenów rolniczych w tereny budowlane musi być zapewnienie prawidłowej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej oraz możliwości prowadzenia sieci koniecznego uzbrojenia technicznego. Nie spełnienie tego warunku spowodowałoby, że w tym miejscu część zabudowy nie mogłaby zostać w ogóle zrealizowana, a część powstałaby w formie chaotycznej, pozbawionej ładu i porządku, o specyficznych cechach układu o niskim standardzie i jakości funkcjonalnej.

- Projektowana w planie miejscowym ulica lokalna KD/L, naruszająca własność Państwa Elżbiety i Krzysztofa Soska, zapewnić ma przede wszystkim włączenie lokalnego układu komunikacyjnego osiedla Krzesławice do układu miejskiego. Jest to jedno z trzech powiązań, umożliwiające powiązanie komunikacyjne osiedla z miastem. Ulica ta w przyszłości obsługiwać będzie nowe tereny budowlane we wschodniej i południowej części osiedla, przeznaczone pod zabudowę mieszkalną oraz zabudowę usługową. Tereny te nie mogą być pozbawione prawidłowego dojazdu oraz prawidłowego powiązania z zewnętrznym układem komunikacji. Ulica ta została zaprojektowana przy uwzględnieniu planowanej drogi GP, stanowiącej podstawowy element komunikacji ogólnomiejskiej.
- Projektowana w planie ulica dojazdowa KD/Z zapewnia obsługę komunikacyjną nowych terenów mieszkaniowych poprzez umożliwienie doprowadzenia dojazdów do istniejących i nowowydzielanych działek budowlanych w tym terenie w sposób racjonalny i funkcjonalny. Jej istnienie warunkuje prawidłowy sposób przekształcenia dotychczasowych pól uprawnych, o łanowym układzie własności, w tereny budowlane, zapewniając podstawowe warunki techniczne i funkcjonalne dla lokalizowanej tu zabudowy, dojazdów do budynków oraz racjonalnego prowadzenia sieci uzbrojenia technicznego.
- Brak tej ulicy w znacznym stopniu utrudniłby możliwość racjonalnego zagospodarowania gruntów przeznaczonych pod budownictwo, a także uniemożliwiłby prawidłową obsługę komunikacyjną terenu. Parametry techniczne projektowanej ulicy są zgodne z wymaganymi w tym względzie przepisami szczególnymi.

Analizując treść zarzutu Państwa Elżbiety i Krzysztofa Soska w odniesieniu do zastrzeżeń związanych z warunkami zabudowy stwierdzono, że:

- Działka nr 304 obr. 44 położona jest w obszarze bezpośrednio przyległym do istniejącej zajezdni MPK, terenów przewidzianych pod usługi i produkcję, terenów projektowanej komunikacji o dużej uciążliwości (ulica klasy GP) a także pośrednio w sąsiedztwie dużych terenów przemysłowych związanych z kombinatem HTS. Ochrona środowiska i warunków zamieszkania może być skutecznie realizowana poprzez dopuszczenie zabudowy mieszkalnej o niskiej intensywności i z dużym udziałem zieleni, pełniącej rolę izolującą. Temu służy w projekcie planu ustalenie minimalnej wielkości działek na poziomie 400 m² oraz ustalenie wskaźnika intensywności 0,4 (analogicznie jak we wszystkich w Krakowie dotychczasowych terenach zabudowy mieszkalnej jednorodzinnej).
- Ograniczenie zabudowy mieszkalnej do układu wolnostojących budynków związane jest również z charakterem osiedla Krzesławice. Wkomponowanie nowych zespołów mieszkaniowych w istniejący układ przestrzenny dawnej wsi Krzesławice zostało w projekcie planu zrealizowane poprzez zachowanie jednorodzinny charakter zabudowy i jej intensywność charakterystyczną dla tego typu zabudowy.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu

interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Przeznaczając tereny pod zabudowę, obowiązkiem władz gminy staje się wskazanie i ustalenie w planie miejscowym m. in. zasad obsługi komunikacyjnej tych terenów i w ten sposób postąpiono w planie osiedla Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – projektowany przebieg ulicy lokalnej KL oraz dojazdowej KD. Podtrzymano również ustalenia dotyczące warunków i zasad kształtowania zabudowy mieszkalnej. Uwzględnienie zarzutu, poprzez likwidację ulicy pozbawiłoby tereny budowlane koniecznej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej, i tym samym wpłynęłoby niekorzystnie na możliwości prawidłowego zagospodarowania gruntów budowlanych w tym rejonie obniżając ich realną wartość. Rezygnacja z ustalonych warunków zabudowy i uwzględnienie prośby Państwa Elżbiety i Krzysztofa Soska powodowałaby natomiast niekorzystną intensyfikację zabudowy mieszkaniowej w terenie o mało korzystnych warunkach środowiska.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Państwa Elżbietę i Krzysztofa Soska

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717) – jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust. 2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy KD/Z w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi.

- 3/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690), szczególnie w §14 ust. 1, gdzie sformułowane zostało wymaganie, że „Do działek budowlanych oraz do budynków i urządzeń z nimi związanych należy zapewnić dojsię i dojazd umożliwiający dostęp do drogi publicznej...” oraz §11, w którym mowa jest o tym, że budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi powinien być wznoszony poza zasięgiem zagrożeń i uciążliwości, do których należy m. in. hałas, drgania i zanieczyszczenia powietrza.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych, z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 5/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi ona nie mniej niż 10 m.
- 6/ W przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 46 poz. 543), a w szczególności art. 4 pkt 3a, który definiuje pojęcie działki budowlanej, jako nieruchomości, której m. in. dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych z odrębnych przepisów i prawa miejscowego.
- 7/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 11, gdzie sformułowane zostało wymaganie, aby budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na stały pobyt ludzi wznoszony był poza zasięgiem zagrożeń i uciążliwości”

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu część działki nr 304 obr. 44, będącej własnością Państwa Elżbiety i Krzysztofa Soska pozostaje rezerwowana pod przebieg projektowanej ulicy dojazdowej, a ustalenia projektu planu ograniczają ich zamierzenia inwestycyjne w zakresie intensywności wykorzystania terenu pod zabudowę.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale

nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że skutkiem rezygnacji z przebiegu projektowanej ulicy byłoby pozbawienie całego nowego terenu budowlanego możliwości prawidłowej obsługi komunikacyjnej, co w konsekwencji uniemożliwiłoby racjonalne i funkcjonalne wykorzystanie gruntów przeznaczonych pod zabudowę. Skutkiem natomiast dopuszczenia większej intensywności zabudowy stworzono by możliwość powstania zespołu zabudowy wielorodzinnej, niezgodnej z charakterem osiedla i o niskim standardzie środowiska.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Państwa Elżbiety i Krzysztofa Soska, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Panią Marię Walerian:

W złożonym zarzucie Pani Maria Walerian wyraża sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przeznaczenia części działki nr 201 obr. 44 pod tereny otwarte (ZO) bez prawa zabudowy.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Panią Marię Walerian został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Panią Marię Walerian.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu przestrzennego obszaru, zasady ochrony środowiska, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanego w projekcie planu miejscowego przeznaczenia części działki nr 201 obr. 44 bez możliwości jej zabudowy.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Pani Maria Walerian wyraża sprzeciw wobec przeznaczeniu części działki nr 201 obr. 44, jako terenu otwartego (ZO) i wprowadzeniu na niej zakazu zabudowy.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 201 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dot. kształtowania układu przestrzennego osiedla są uzasadnione względami funkcjonalnymi, względami ochrony środowiska i racjonalnego wykorzystania gruntów, a także czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów.

Analizując treść zarzutu Pani Marii Walerian stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice zainwestowane obecnie tereny, położone przy ulicy Krasnowolskiego – zgodnie z postulatami mieszkańców – zostały przeznaczone pod zabudowę mieszkalną. Ustalenia projektu planu umożliwiają realizację zabudowy w granicach terenu już zainwestowanego, jako wymiana i uzupełnienie istniejącej substancji oraz lokalizację nowych obiektów na istniejących rezerwach terenu. Część działki Pani Marii Walerian położona jest w tym terenie, oznaczonym na planie symbolem MN.2. Teren obsługiwany jest obecnie przez ulicę Krasnowolskiego, która nie spełnia wymaganych dla drogi publicznej parametrów, niemniej jednak stanowi dojazd do istniejących przy niej budynków. Dalsza część działek zlokalizowanych przy ulicy Krasnowolskiego obecnie niezabudowanych, położona jest w terenie łąk i pól doliny Dłubni, w terenie zagrożonym zalaniem wodą Q_{1%}.

W taki sposób jest również usytuowana działka Pani Marii Walerian: część znajdująca się przy ulicy Krasnowolskiego przeznaczona jest pod zabudowę mieszkaniową, a dalsza – położona w terenie zalewowym – pod tereny otwarte (ZO) z wykluczeniem zabudowy.

- Przeznaczenie pod zabudowę mieszkaniową tej części działki, która leży w terenie zalewowym nie ma uzasadnienia funkcjonalnego i jest sprzeczne z przyjętą w tym zakresie polityką przestrzenną miasta dotyczącą ochrony miasta przed powodzią. Zagrożenie terenu zalaniem wodą Q_{1%} faktycznie wyklucza wykorzystanie gruntów obecnie niezainwestowanych, użytkowanych rolniczo dla lokalizacji nowej zabudowy mieszkaniowej ze względów funkcjonalnych oraz ze względów bezpieczeństwa ludzi i mienia. Przyjęta w tym zakresie polityka przestrzenna miasta zakłada, że w nie obwałowanych dolinach rzek, na terenach zagrożonych powodzią wykluczone będzie lokalizowanie nowej zabudowy.
- Przeznaczenie części działki nr 201 obr. 44 pod zabudowę spowodowałoby dodatkowo konieczność zapewnienia odpowiedniego dojazdu od drogi publicznej. Działki położone są przy ul. Krasnowolskiego, która już obecnie nie spełnia wymaganych parametrów technicznych: jest to ulica powstała w miejscu dawnej wąskiej dróżki wiejskiej na tyłach zabudowy zlokalizowanej przy ul. Wańkowicza, możliwości jej poszerzenia są ograniczone z uwagi na układ własności i istniejące zainwestowanie, a ponadto jest ślepo zakończona i jej przedłużenie do ul. Wańkowicza wymagałoby poprowadzenia ulicy po działkach prywatnych. Ul. Krasnowolskiego w stanie obecnym nie zapewnia prawidłowego dojazdu do istniejącej zabudowy, tym bardziej nie może obsługiwać nowych terenów przewidzianych do zainwestowania. Alternatywą byłoby wybudowanie nowej drogi o wymaganych przepisami parametrach technicznych, poprowadzonej od ul. Wańkowicza na przedłużeniu ul. PCK, bezpośrednio wzdłuż brzegu Dłubni (również w terenie zalewowym). Ulica miałaby ok. 300 m długości, byłaby również zakończona ślepo i stanowiłaby dojazd do terenów zabudowy mieszkalnej zlokalizowanych w dolinie Dłubni w strefie zagrożonej powodzią. Takie rozwiązanie uznaje się za nieracjonalne i nieuzasadnione.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest obowiązek ochrony miasta przed powodzią, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Określając przeznaczenie terenów pod poszczególne funkcje, obowiązkiem władz gminy jest uwzględnienie wszystkich uwarunkowań, wynikających m. in. ze stanu środowiska przyrodniczego obszaru, objętego planem i w ten sposób postąpiono w planie osiedla Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – zasięg terenów wyłączonych z zabudowy ze względu na zagrożenie powodzią. Uwzględnienie zarzutu, poprzez przeznaczenie terenów zalewowych w dolinie Dłubni, pod zabudowę, spowodowałoby poważne naruszenie zasad ochrony środowiska oraz świadczyłoby o lekceważeniu istniejącego zagrożenia i skutków, jakie ono niesie.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Marię Walerian

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717) – jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla terenów otwartych z zakazem zabudowy (ZO) w dolinie Dłubni, w strefie zagrożonej powodzią.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2) oraz sprawy ochrony przeciwpowodziowej (art. 7, ust. 1 pkt 14), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi, a w pkt 8 szczególne warunki zabudowy, w tym zakaz zabudowy, wynikające z m. in. potrzeb ochrony środowiska przyrodniczego, zasobów wodnych, zdrowia ludzi oraz prawidłowego gospodarowania zasobami przyrody.
- 3/ Przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2001 r Nr 62 poz.627), gdzie w art. 72 nakazuje się zapewnienie warunków utrzymania równowagi przyrodniczej i racjonalną gospodarkę zasobami środowiska w planach miejscowych, w tym zapewnienie kompleksowego rozwiązania problemów zabudowy miast i wsi z uwzględnieniem gospodarki wodnej.
- 4/ Przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2001 r Nr 154 poz. 1803), a w szczególności art. 80, zgodnie z którym ochronę ludzi i mienia przed powodzią realizuje się m.in. poprzez kształtowanie zagospodarowania przestrzennego dolin rzecznych i terenów zalewowych.
- 5/ Załącznik Nr 1 do uchwały Nr LXVI/554/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 6 grudnia 2000 r pt. „Lokalny plan ograniczania skutków powodzi i profilaktyki powodziowej dla Krakowa”, który identyfikuje tereny zagrożenia powodziowego oraz określa m.in. zalecenia dotyczące usytuowania budowli i konstrukcji inżynierskich w terenach zalewowych.

- 6/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust. 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojsięcie i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania.
- 7/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych, z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 8/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi nie mniej niż 10 m.
- 9/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690), szczególnie w §11, gdzie sformułowane zostało wymaganie, że „Budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na stały pobyt ludzi powinien być wznoszony poza zasięgiem zagrożeń i uciążliwości...” do których zalicza się m. in. powódzie i zalewanie wodami opadowymi.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu część działki nr 201 obr. 44, będącej własnością Pani Marii Walerian leży w terenie objętym zakazem inwestowania.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy

o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że skutkiem przeznaczenia terenu zalewowego pod zabudowę byłoby nie przestrzeganie zasad ochrony środowiska i ochrony przed powodzią, a także narażenie przyszłych mieszkańców i władz miasta na skutki wynikające z lekceważenia zidentyfikowanego zagrożenia.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Pani Marii Walerian, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Państwa Zofię i Michała Wesołówskich:

W złożonym zarzucie Państwo Zofia i Michał Wesołowscy wyrażają sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przeznaczenia części działki nr 201 obr. 44 pod tereny otwarte (ZO) bez prawa zabudowy.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Państwa Zofię i Michała Wesołówskich został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Państwa Zofię i Michała Wesołówskich.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu przestrzennego obszaru, zasady ochrony środowiska, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanego w projekcie planu miejscowego przeznaczenia części działki nr 201 obr. 44 bez możliwości jej zabudowy.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Państwo Zofia i Michał Wesołowscy wyrażają sprzeciw wobec przeznaczeniu części działki nr 201 obr. 44, jako terenu otwartego (ZO) i wprowadzeniu na tej części zakazu zabudowy.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 201 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dot. kształtowania układu przestrzennego osiedla są uzasadnione względami funkcjonalnymi, względami ochrony środowiska i racjonalnego wykorzystania gruntów, a także czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów.

Analizując treść zarzutu Państwa Wesołowskich stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice zainwestowane obecnie tereny, położone przy ulicy Krasnowolskiego – zgodnie z postulatami mieszkańców – zostały przeznaczone pod zabudowę mieszkalną. Ustalenia projektu planu umożliwiają realizację zabudowy w granicach terenu już zainwestowanego, jako wymiana i uzupełnienie istniejącej substancji oraz lokalizację nowych obiektów na istniejących rezerwach terenu. Część działki Państwa Wesołowskich położona jest w tym terenie, oznaczonym na planie symbolem MN.2. Teren obsługiwany jest obecnie przez ulicę Krasnowolskiego, która nie spełnia wymaganych dla drogi publicznej parametrów, niemniej jednak stanowi dojazd do istniejących przy niej budynków. Dalsza część działek zlokalizowanych przy ulicy Krasnowolskiego obecnie niezabudowanych, położona jest w terenie łąk i pól doliny Dłubni, w terenie zagrożonym zalaniem wodą Q_{1%}.

W taki sposób jest również usytuowana działka Państwa Wesołowskich: część znajdująca się przy ulicy Krasnowolskiego przeznaczona jest pod zabudowę mieszkaniową, a dalsza – położona w terenie zalewowym – pod tereny otwarte (ZO) z wykluczeniem zabudowy.

- Przeznaczenie pod zabudowę mieszkaniową tej części działki, która leży w terenie zalewowym nie ma uzasadnienia funkcjonalnego i jest sprzeczne z przyjętą w tym zakresie polityką przestrzenną miasta dotyczącą ochrony miasta przed powodzią. Zagrożenie terenu zalaniem wodą Q_{1%} faktycznie wyklucza wykorzystanie gruntów obecnie niezainwestowanych, użytkowanych rolniczo dla lokalizacji nowej zabudowy mieszkaniowej ze względów funkcjonalnych oraz ze względów bezpieczeństwa ludzi i mienia. Przyjęta w tym zakresie polityka przestrzenna miasta zakłada, że w nie obwałowanych dolinach rzek, na terenach zagrożonych powodzią wykluczone będzie lokalizowanie nowej zabudowy.
- Przeznaczenie części działki nr 201 obr. 44 pod zabudowę spowodowałoby dodatkowo konieczność zapewnienia odpowiedniego dojazdu od drogi publicznej. Działki położone są przy ul. Krasnowolskiego, która już obecnie nie spełnia wymaganych parametrów technicznych: jest to ulica powstała w miejscu dawnej wąskiej dróżki wiejskiej na tyłach zabudowy zlokalizowanej przy ul. Wańkowicza, możliwości jej poszerzenia są ograniczone z uwagi na układ własności i istniejące zainwestowanie, a ponadto jest ślepo zakończona i jej przedłużenie do ul. Wańkowicza wymagałoby poprowadzenia ulicy po działkach prywatnych. Ul. Krasnowolskiego w stanie obecnym nie zapewnia prawidłowego dojazdu do istniejącej zabudowy, tym bardziej nie może obsługiwać nowych terenów przewidzianych do zainwestowania. Alternatywą byłoby wybudowanie nowej drogi o wymaganych przepisami parametrach technicznych, poprowadzonej od ul. Wańkowicza na przedłużeniu ul. PCK, bezpośrednio wzdłuż brzegu Dłubni (również w terenie zalewowym). Ulica miałaby ok. 300 m długości, byłaby również zakończona ślepo i stanowiłaby dojazd do terenów zabudowy mieszkalnej zlokalizowanych w dolinie Dłubni w strefie zagrożonej powodzią. Takie rozwiązanie uznaje się za nieracjonalne i nieuzasadnione.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest obowiązek ochrony miasta przed powodzią, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Określając przeznaczenie terenów pod poszczególne funkcje, obowiązkiem władz gminy jest uwzględnienie wszystkich uwarunkowań, wynikających m. in. ze stanu środowiska przyrodniczego obszaru, objętego planem i w ten sposób postąpiono w planie osiedla Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – zasięg terenów wyłączonych z zabudowy ze względu na zagrożenie powodzią. Uwzględnienie zarzutu, poprzez przeznaczenie terenów zalewowych w dolinie Dłubni, pod zabudowę, spowodowałoby poważne naruszenie zasad ochrony środowiska oraz świadczyłoby o lekceważeniu istniejącego zagrożenia i skutków, jakie ono niesie.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Państwa Zofię i Michała Wesolowskich

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla terenów otwartych z zakazem zabudowy (ZO) w dolinie Dłubni, w strefie zagrożonej powodzią.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2) oraz sprawy ochrony przeciwpowodziowej (art. 7, ust. 1 pkt 14), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi, a w pkt 8 szczególne warunki zabudowy, w tym zakaz zabudowy, wynikające z m. in. potrzeb ochrony środowiska przyrodniczego, zasobów wodnych, zdrowia ludzi oraz prawidłowego gospodarowania zasobami przyrody.
- 3/ Przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2001 r. Nr 62 poz.627), gdzie w art.72 nakazuje się zapewnienie warunków utrzymania równowagi przyrodniczej i racjonalną gospodarkę zasobami środowiska w planach miejscowych, w tym zapewnienie kompleksowego rozwiązania problemów zabudowy miast i wsi z uwzględnieniem gospodarki wodnej.
- 4/ Przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2001 r. Nr 154 poz.1803), a w szczególności art.80, zgodnie z którym ochronę ludzi i mienia przed powodzią realizuje się m. in. poprzez kształtowanie zagospodarowania przestrzennego dolin rzecznych i terenów zalewowych.
- 5/ Załącznik Nr 1 do uchwały Nr LXVI/554/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 6 grudnia 2000 r. pt. „Lokalny plan ograniczania skutków powodzi i profilaktyki powodziowej dla Krakowa”, który identyfikuje tereny zagrożenia powodziowego oraz określa m. in. zalecenia dotyczące usytuowania budowli i konstrukcji inżynierskich w terenach zalewowych.

- 6/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust. 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojsięcie i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania.
- 7/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych, z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art.19 ust.5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 8/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi nie mniej niż 10 m.
- 9/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690), szczególnie w § 11, gdzie sformułowane zostało wymaganie, że „Budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na stały pobyt ludzi powinien być wznoszony poza zasięgiem zagrożeń i uciążliwości...” do których zalicza się m. in. powódzie i zalewanie wodami opadowymi.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu część działki nr 201 obr. 44, będącej własnością Państwa Zofii i Michała Wesołowskich leży w terenie objętym zakazem inwestowania.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy

o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że skutkiem przeznaczenia terenu zalewowego pod zabudowę byłoby nie przestrzeganie zasad ochrony środowiska i ochrony przed powodzią, a także narażenie przyszłych mieszkańców i władz miasta na skutki wynikające z lekceważenia zidentyfikowanego zagrożenia.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Państwa Zofii i Michała Wesołowskich, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Panią Stanisławę Walerjan:

W złożonym zarzucie Pani Stanisława Walerjan wyraża sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przeznaczenia części działki nr 106/5 obr. 44 pod tereny otwarte (ZO) bez prawa zabudowy.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Panią Stanisławę Walerjan został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Panią Stanisławę Walerjan.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu przestrzennego obszaru, zasady ochrony środowiska, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanego w projekcie planu miejscowego przeznaczenia części działki nr 106/5 obr. 44 bez możliwości jej zabudowy.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Pani Stanisława Walerjan wyraża sprzeciw wobec przeznaczeniu części działki nr 106/5 obr. 44, pod tereny otwarte (ZO) i wprowadzeniu na tej części zakazu zabudowy.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 106/5 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące kształtowania układu przestrzennego osiedla są uzasadnione względami funkcjonalnymi, względami ochrony środowiska i racjonalnego wykorzystania gruntów, czy mają odniesienie do przeznaczenia poszczególnych terenów w obszarze osiedla Krzesławice oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów.

Analizując treść zarzutu Pani Stanisławy Walerjan stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice zainwestowane obecnie tereny, położone przy ulicy Krasnowolskiego – zgodnie z postulatami mieszkańców – zostały przeznaczone pod zabudowę mieszkalną. Ustalenia projektu planu umożliwiają realizację zabudowy w granicach terenu już zainwestowanego, jako wymiana i uzupełnienie istniejącej substancji oraz lokalizację nowych obiektów na istniejących rezerwach terenu. Część działki Pani Stanisławy Walerjan położona jest w tym terenie, oznaczonym na planie symbolem MN.2. Teren obsługiwany jest obecnie przez ulicę Krasnowolskiego, która nie spełnia wymaganych dla drogi publicznej parametrów, niemniej jednak stanowi dojazd do istniejących przy niej budynków. Dalsza część działek zlokalizowanych przy ulicy Krasnowolskiego obecnie niezabudowanych, położona jest w terenie łąk i pól doliny Dłubni, w terenie zagrożonym zalaniem wodą Q_{1%}.

W taki sposób jest również usytuowana działka Pani Stanisławy Walerjan: część znajdująca się przy ulicy Krasnowolskiego przeznaczona jest pod zabudowę mieszkaniową, a dalsza – położona w terenie zalewowym – pod tereny otwarte (ZO) z wykluczeniem zabudowy.

- Przeznaczenie pod zabudowę mieszkaniową tej części działki, która leży w terenie zalewowym nie ma uzasadnienia funkcjonalnego i jest sprzeczne z przyjętą w tym zakresie polityką przestrzenną miasta dotyczącą ochrony miasta przed powodzią. Zagrożenie terenu zalaniem wodą Q_{1%} faktycznie wyklucza wykorzystanie gruntów obecnie niezainwestowanych, użytkowanych rolniczo dla lokalizacji nowej zabudowy mieszkaniowej ze względów funkcjonalnych oraz ze względów bezpieczeństwa ludzi i mienia. Przyjęta w tym zakresie polityka przestrzenna miasta zakłada, że w nie obwałowanych dolinach rzek, na terenach zagrożonych powodzią wykluczone będzie lokalizowanie nowej zabudowy.
- Przeznaczenie części działki nr 106/5 obr. 44 pod zabudowę spowodowałoby dodatkowo konieczność zapewnienia odpowiedniego dojazdu od drogi publicznej. Działki położone są poza istniejącą zabudową zlokalizowaną przy ul. Krasnowolskiego, która już obecnie nie spełnia wymaganych parametrów technicznych: jest to ulica powstała w miejscu dawnej wąskiej dróżki wiejskiej na tyłach zabudowy zlokalizowanej przy ul. Wańkowicza, możliwości jej poszerzenia są ograniczone z uwagi na układ własności i istniejące zainwestowanie, a ponadto jest ślepo zakończona i jej przedłużenie do ul. Wańkowicza wymagałoby poprowadzenia ulicy po działkach prywatnych. Ul. Krasnowolskiego w stanie obecnym nie zapewnia prawidłowego dojazdu do istniejącej zabudowy, tym bardziej nie może obsługiwać nowych terenów przewidzianych do zainwestowania. Nie istnieją tu wyznaczone dojazdy do dalszych części działek, znajdujących się poza linią istniejącej zabudowy. Alternatywą byłoby wybudowanie nowej drogi o wymaganych przepisami parametrach technicznych, poprowadzonej od ul. Wańkowicza na przedłużeniu ul. PCK, bezpośrednio wzdłuż brzegu Dłubni (również w terenie zalewowym). Ulica miałaby ok. 300 m długości, byłaby również zakończona ślepo i stanowiłaby dojazd do terenów zabudowy mieszkalnej zlokalizowanych w dolinie Dłubni w strefie zagrożonej powodzią. Takie rozwiązanie uznaje się za nieracjonalne i nieuzasadnione.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest obowiązek ochrony miasta przed powodzią, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Określając przeznaczenie terenów pod poszczególne funkcje, obowiązkiem władz gminy jest uwzględnienie wszystkich uwarunkowań, wynikających m. in. ze stanu środowiska przyrodniczego obszaru, objętego planem i w ten sposób postąpiono w planie osiedla Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – zasięg terenów wyłączonych z zabudowy ze względu na zagrożenie powodzią. Uwzględnienie zarzutu, poprzez przeznaczenie terenów zalewowych w dolinie Dłubni, pod zabudowę, spowodowałoby poważne naruszenie zasad ochrony środowiska oraz świadczyłoby o lekceważeniu istniejącego zagrożenia i skutków, jakie ono niesie.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Stanisławę Walerjan

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust. 2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla terenów otwartych z zakazem zabudowy (ZO) w dolinie Dłubni, w strefie zagrożonej powodzią.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2) oraz sprawy ochrony przeciwpowodziowej (art. 7, ust. 1 pkt 14), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi, a w pkt 8 szczególne warunki zabudowy, w tym zakaz zabudowy, wynikające z m. in. potrzeb ochrony środowiska przyrodniczego, zasobów wodnych, zdrowia ludzi oraz prawidłowego gospodarowania zasobami przyrody.
- 3/ W przepisach ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2001 r. Nr 62 poz. 627), gdzie w art. 72 nakazuje się zapewnienie warunków utrzymania równowagi przyrodniczej i racjonalną gospodarkę zasobami środowiska w planach miejscowych, w tym zapewnienie kompleksowego rozwiązania problemów zabudowy miast i wsi z uwzględnieniem gospodarki wodnej.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2001 r. Nr 154 poz. 1803), a w szczególności art. 80, zgodnie z którym ochronę ludzi i mienia przed powodzią realizuje się m. in. poprzez kształtowanie zagospodarowania przestrzennego dolin rzecznych i terenów zalewowych.
- 5/ W załączniku Nr 1 do uchwały Nr LXVI/554/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 6 grudnia 2000 r. pt. „Lokalny plan ograniczania skutków powodzi i profilaktyki powodziowej dla Krakowa”, który identyfikuje tereny zagrożenia powodziowego oraz określa m. in. zalecenia dotyczące usytuowania budowli i konstrukcji inżynierskich w terenach zalewowych.
- 6/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust. 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojsięcie i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu użytkowania.

- 7/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych, z treści której wynika, że zarząd miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 8/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi nie mniej niż 10 m.
- 9/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690), szczególnie w § 11, gdzie sformułowane zostało wymaganie, że „Budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na stały pobyt ludzi powinien być wznoszony poza zasięgiem zagrożeń i uciążliwości...” do których zalicza się m. in. powódzie i zalewanie wodami opadowymi.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu część działki nr 106/5 obr. 44, będącej własnością Pani Stanisławy Walerjan leży w terenie objętym zakazem inwestowania.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że skutkiem przeznaczenia terenu zalewowego pod zabudowę byłoby nie przestrzeganie zasad ochrony środowiska, a także narażenie przyszłych mieszkańców i władz miasta na skutki wynikające z lekceważenia zidentyfikowanego zagrożenia.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Pani Stanisławy Walerjan, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Panią Krystynę Biedrawę:

W złożonym zarzucie Pani Krystyna Biedrawa wyraża sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przeznaczenia części działki nr 106/6 obr. 44 pod tereny otwarte (ZO) bez prawa zabudowy.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Panią Krystynę Biedrawę został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Panią Krystynę Biedrawę.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu przestrzennego obszaru, zasady ochrony środowiska, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanego w projekcie planu miejscowego przeznaczenia części działki nr 106/6 obr. 44 bez możliwości jej zabudowy.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Pani Krystyna Biedrawa wyraża sprzeciw wobec przeznaczeniu części działki nr 106/6 obr. 44, pod tereny otwarte (ZO) i wprowadzeniu na tej części zakazu zabudowy.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 106/6 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące kształtowania układu przestrzennego osiedla są uzasadnione względami funkcjonalnymi, względami ochrony środowiska i racjonalnym wykorzystaniem gruntów, a także czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów.

Analizując treść zarzutu Pani Krystyny Biedrawy stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice zainwestowane obecnie tereny, położone przy ulicy Krasnowolskiego – zgodnie z postulatami mieszkańców – zostały przeznaczone pod zabudowę mieszkalną. Ustalenia projektu planu umożliwiają realizację zabudowy w granicach terenu już zainwestowanego, jako wymiana i uzupełnienie istniejącej substancji oraz lokalizację nowych obiektów na istniejących rezerwach terenu. Część działki Pani Krystyny Biedrawy położona jest w tym terenie, oznaczonym na planie symbolem MN.2. Teren obsługiwany jest obecnie przez ulicę Krasnowolskiego, która nie spełnia wymaganych dla drogi publicznej parametrów, niemniej jednak stanowi dojazd do istniejących przy niej budynków. Dalsza część działek zlokalizowanych przy ulicy Krasnowolskiego obecnie niezabudowanych, położona jest w terenie łąk i pól doliny Dłubni, w terenie zagrożonym zalaniem wodą Q_{1%}.

W taki sposób usytuowana jest również działka Pani Krystyny Biedrawy: część znajdująca się przy ulicy Krasnowolskiego przeznaczona jest pod zabudowę mieszkaniową, a dalsza – położona w terenie zalewowym – pod tereny otwarte (ZO) z wykluczeniem zabudowy.

- Przeznaczenie pod zabudowę mieszkaniową tej części działki, która leży w terenie zalewowym nie ma uzasadnienia funkcjonalnego i jest sprzeczne z przyjętą w tym zakresie polityką przestrzenną miasta dotyczącą ochrony miasta przed powodzią. Zagrożenie terenu zalaniem wodą Q_{1%} faktycznie wyklucza wykorzystanie gruntów obecnie niezainwestowanych, użytkowanych rolniczo dla lokalizacji nowej zabudowy mieszkaniowej ze względów funkcjonalnych oraz ze względów bezpieczeństwa ludzi i mienia. Przyjęta w tym zakresie polityka przestrzenna miasta zakłada, że w nie obwałowanych dolinach rzek, na terenach zagrożonych powodzią wykluczone będzie lokalizowanie nowej zabudowy.
- Przeznaczenie części działki nr 106/6 obr. 44 pod zabudowę powodowałoby dodatkowo konieczność zapewnienia odpowiedniego dojazdu od drogi publicznej. Działki położone są poza zabudową zlokalizowaną przy ul. Krasnowolskiego, która już obecnie nie spełnia wymaganych parametrów technicznych: jest to ulica powstała w miejscu dawnej wąskiej dróżki wiejskiej na tyłach zabudowy zlokalizowanej przy ul. Wańkowicza, możliwości jej poszerzenia są ograniczone z uwagi na układ własności i istniejące zainwestowanie, a ponadto jest ślepo zakończona i jej przedłużenie do ul. Wańkowicza wymagałoby poprowadzenia ulicy po działkach prywatnych. Ul. Krasnowolskiego w stanie obecnym nie zapewnia prawidłowego dojazdu do istniejącej zabudowy, tym bardziej nie może obsługiwać nowych terenów przewidzianych do zainwestowania. Nie istnieją tu wyznaczone dojazdy do dalszych części działek lub do działek znajdujących się poza istniejącą linią zabudowy. Alternatywą byłoby wybudowanie nowej drogi o wymaganych przepisami parametrach technicznych, poprowadzonej od ul. Wańkowicza na przedłużeniu ul. PCK, bezpośrednio wzdłuż brzegu Dłubni (również w terenie zalewowym). Ulica miałaby ok. 300 m długości, byłaby również zakończona ślepo i stanowiłaby dojazd do terenów zabudowy mieszkalnej zlokalizowanych w dolinie Dłubni w strefie zagrożonej powodzią. Takie rozwiązanie uznaje się za nieracjonalne i nieuzasadnione.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest obowiązek ochrony miasta przed powodzią, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Określając przeznaczenie terenów pod poszczególne funkcje, obowiązkiem władz gminy jest uwzględnienie wszystkich uwarunkowań, wynikających m. in. ze stanu środowiska przyrodniczego obszaru, objętego planem i w ten sposób postąpiono w planie osiedla Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – zasięg terenów wyłączonych z zabudowy ze względu na zagrożenie powodzią. Uwzględnienie zarzutu, poprzez przeznaczenie terenów zalewowych w dolinie Dłubni, pod zabudowę, spowodowałoby poważne naruszenie zasad ochrony środowiska oraz świadczyłoby o lekceważeniu istniejącego zagrożenia i skutków, jakie ono niesie.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Krystynę Biedrawę

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu jest – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – przepis art. 24 ust.3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice terenów otwartych z zakazem zabudowy (ZO), w dolinie Dłubni, w terenach zagrożonych powodzią.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2) oraz sprawy ochrony przeciwpowodziowej (art. 7, ust. 1 pkt 14), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi, a w pkt 8 szczególne warunki zabudowy, w tym zakaz zabudowy, wynikające z m. in. potrzeb ochrony środowiska przyrodniczego, zasobów wodnych, zdrowia ludzi oraz prawidłowego gospodarowania zasobami przyrody.
- 3/ W przepisach ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2001 r. Nr 62 poz.627), gdzie w art.72 nakazuje się zapewnienie warunków utrzymania równowagi przyrodniczej i racjonalną gospodarkę zasobami środowiska w planach miejscowych, w tym zapewnienie kompleksowego rozwiązania problemów zabudowy miast i wsi z uwzględnieniem gospodarki wodnej.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2001 r. Nr 154 poz. 1803), a w szczególności art. 80, zgodnie z którym ochronę ludzi i mienia przed powodzią realizuje się m.in. poprzez kształtowanie zagospodarowania przestrzennego dolin rzecznych i terenów zalewowych.
- 5/ W załączniku Nr 1 do Uchwały Nr LXVI/554/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 6 grudnia 2000 r. pt. „Lokalny plan ograniczania skutków powodzi i profilaktyki powodziowej dla Krakowa”, który identyfikuje tereny zagrożenia powodziowego oraz określa m. in. zalecenia dotyczące usytuowania budowli i konstrukcji inżynierskich w terenach zalewowych.

- 6/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust. 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojsięcie i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania.
- 7/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych, z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art.19 ust.5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 8/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi ona nie mniej niż 10 m.
- 9/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690), szczególnie w §11, gdzie sformułowane zostało wymaganie, że „Budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na stały pobyt ludzi powinien być wznoszony poza zasięgiem zagrożeń i uciążliwości...” do których zalicza się m. in. powódzie i zalewanie wodami opadowymi.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu część działki nr 106/6 obr. 44, będącej własnością Pani Krystyny Biedrawy leży w terenie objętym zakazem inwestowania.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy

o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że skutkiem przeznaczenia terenu zalewowego pod zabudowę byłoby nie przestrzeganie zasad ochrony środowiska i ochrony przed powodzią, a także narażenie przyszłych mieszkańców i władz miasta na skutki wynikające z lekceważenia zidentyfikowanego zagrożenia.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Pani Krystyny Biedrawy, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Pana Leszka Skalskiego:

W złożonym zarzucie Pan Leszek Skalski wyraża sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przeznaczenia części działki nr 202/1 obr. 44 pod tereny otwarte (ZO) bez prawa zabudowy.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Pana Leszka Skalskiego został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Pana Leszka Skalskiego.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu przestrzennego obszaru, zasady ochrony środowiska, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanego w projekcie planu miejscowego przeznaczenia części działki nr 202/1 obr. 44 bez możliwości jej zabudowy.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Pan Leszek Skalski wyraża sprzeciw wobec przeznaczeniu części działki nr 202/1 obr. 44, pod teren otwarty (ZO) i wprowadzeniu na tej części zakazu zabudowy.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 202/1 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące kształtowania układu przestrzennego osiedla są uzasadnione względami funkcjonalnymi, względami ochrony środowiska i racjonalnym wykorzystaniem gruntów, a także czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów.

Analizując treść zarzutu Pana Leszka Skalskiego stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice zainwestowane obecnie tereny, położone przy ulicy Krasnowolskiego – zgodnie z postulatami mieszkańców – zostały przeznaczone pod zabudowę mieszkalną. Ustalenia projektu planu umożliwiają realizację zabudowy w granicach terenu już zainwestowanego, jako wymiana i uzupełnienie istniejącej substancji oraz lokalizację nowych obiektów na istniejących rezerwach terenu. Część działki Pana Leszka Skalskiego położona jest w tym terenie, oznaczonym na planie symbolem MN.2. Teren obsługiwany jest obecnie przez ulicę Krasnowolskiego, która nie spełnia wymaganych dla drogi publicznej parametrów, niemniej jednak stanowi dojazd do istniejących przy niej budynków. Dalsza część działek zlokalizowanych przy ulicy Krasnowolskiego obecnie niezabudowanych, położona jest w terenie łąk i pól doliny Dłubni, w terenie zagrożonym zalaniem wodą Q_{1%}.

W taki sposób usytuowana jest również działka Pana Leszka Skalskiego: część znajdująca się przy ulicy Krasnowolskiego przeznaczona jest pod zabudowę mieszkaniową, a dalsza – położona w terenie zalewowym – pod tereny otwarte (ZO) z wykluczeniem zabudowy.

- Przeznaczenie pod zabudowę mieszkaniową tej części działki, która leży w terenie zalewowym nie ma uzasadnienia funkcjonalnego i jest sprzeczne z przyjętą w tym zakresie polityką przestrzenną miasta dotyczącą ochrony miasta przed powodzią. Zagrożenie terenu zalaniem wodą Q_{1%} faktycznie wyklucza wykorzystanie gruntów obecnie niezainwestowanych, użytkowanych rolniczo dla lokalizacji nowej zabudowy mieszkaniowej ze względów funkcjonalnych oraz ze względów bezpieczeństwa ludzi i mienia. Przyjęta w tym zakresie polityka przestrzenna miasta zakłada, że w nie obwałowanych dolinach rzek, na terenach zagrożonych powodzią wykluczone będzie lokalizowanie nowej zabudowy.
- Przeznaczenie części działki nr 202/1 obr. 44 pod zabudowę spowodowałoby dodatkowo konieczność zapewnienia odpowiedniego dojazdu od drogi publicznej. Działki położone są przy ul. Krasnowolskiego, która już obecnie nie spełnia wymaganych parametrów technicznych: jest to ulica powstała w miejscu dawnej wąskiej dróżki wiejskiej na tyłach zabudowy zlokalizowanej przy ul. Wańkowicza, możliwości jej poszerzenia są ograniczone z uwagi na układ własności i istniejące zainwestowanie, a ponadto jest ślepo zakończona i jej przedłużenie do ul. Wańkowicza wymagałoby poprowadzenia ulicy po działkach prywatnych. Ul. Krasnowolskiego w stanie obecnym nie zapewnia prawidłowego dojazdu do istniejącej zabudowy, tym bardziej nie może obsługiwać nowych terenów przewidzianych do zainwestowania. Alternatywą byłoby wybudowanie nowej drogi o wymaganych przepisami parametrach technicznych, poprowadzonej od ul. Wańkowicza na przedłużeniu ul. PCK, bezpośrednio wzdłuż brzegu Dłubni (również w terenie zalewowym). Ulica miałaby ok. 300 m długości, byłaby również zakończona ślepo i stanowiłaby dojazd do terenów zabudowy mieszkalnej zlokalizowanych w dolinie Dłubni w strefie zagrożonej powodzią. Takie rozwiązanie uznaje się za nieracjonalne i nieuzasadnione.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest obowiązek ochrony miasta przed powodzią, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Określając przeznaczenie terenów pod poszczególne funkcje, obowiązkiem władz gminy jest uwzględnienie wszystkich uwarunkowań, wynikających m. in. ze stanu środowiska przyrodniczego obszaru, objętego planem i w ten sposób postąpiono w planie osiedla Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – zasięg terenów wyłączonych z zabudowy ze względu na zagrożenie powodzią. Uwzględnienie zarzutu, poprzez przeznaczenie terenów zalewowych w dolinie Dłubni, pod zabudowę, spowodowałoby poważne naruszenie zasad ochrony środowiska oraz świadczyłoby o lekceważeniu istniejącego zagrożenia i skutków, jakie ono niesie.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Leszka Skalskiego

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – jest przepis art. 24 ust.3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice terenów otwartych z zakazem zabudowy (ZO) w dolinie Dłubni, w strefie zagrożenia powodzią.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2) oraz sprawy ochrony przeciwpowodziowej (art. 7, ust. 1 pkt 14), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust.1 pkt.2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi, a w pkt 8 szczególne warunki zabudowy, w tym zakaz zabudowy, wynikające z m. in. potrzeb ochrony środowiska przyrodniczego, zasobów wodnych, zdrowia ludzi oraz prawidłowego gospodarowania zasobami przyrody.
- 3/ W przepisach ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2001 r Nr 62 poz.627), gdzie w art. 72 nakazuje się zapewnienie warunków utrzymania równowagi przyrodniczej i racjonalną gospodarkę zasobami środowiska w planach miejscowych, w tym zapewnienie kompleksowego rozwiązania problemów zabudowy miast i wsi z uwzględnieniem gospodarki wodnej.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2001 r Nr 154 poz. 1803), a w szczególności art. 80, zgodnie z którym ochronę ludzi i mienia przed powodzią realizuje się m.in. poprzez kształtowanie zagospodarowania przestrzennego dolin rzecznych i terenów zalewowych.
- 5/ W Załączniku Nr 1 do uchwały Nr LXVI/554/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 6 grudnia 2000 r pt. „Lokalny plan ograniczania skutków powodzi i profilaktyki powodziowej dla Krakowa”, który identyfikuje tereny zagrożenia powodziowego oraz określa m. in. zalecenia dotyczące usytuowania budowli i konstrukcji inżynierskich w terenach zalewowych.

- 6/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690), szczególnie w § 14 ust. 1, gdzie sformułowane zostało wymaganie, że „Do działek budowlanych oraz do budynków i urządzeń z nimi związanych należy zapewnić dojazd i dojazd umożliwiający dostęp do drogi publicznej...”
- 7/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych, z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 8/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg dojazdowych położonych w terenach zabudowy wynosi nie mniej niż 10 m.
- 9/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 11, gdzie sformułowane zostało wymaganie, aby budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na stały pobyt ludzi wznoszony był poza zasięgiem zagrożeń i uciążliwości, do których zalicza się m. in. powodzie i zalewanie wodami opadowymi.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu część działki nr 202/1 obr. 44, będącej własnością Pana Leszka Skalskiego leży w terenie objętym zakazem inwestowania.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że skutkiem przeznaczenia terenu zalewowego pod zabudowę byłoby nie przestrzeganie zasad ochrony środowiska i ochrony przed powodzią, a także narażenie przyszłych mieszkańców i władz miasta na skutki wynikające z lekceważenia zidentyfikowanego zagrożenia.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Pana Leszka Skalskiego, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Panią Ewę Elżbietę Józwik:

W złożonym zarzucie Pani Ewa Elżbieta Józwik wyraża sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przeznaczenia działki nr 231/1 obr. 44 pod tereny otwarte (ZO) bez prawa zabudowy.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Panią Elżbietę Józwik został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Panią Ewę Elżbietę Józwik.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu przestrzennego obszaru, zasady ochrony środowiska, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanego w projekcie planu miejscowego przeznaczenia działki nr 231/1 obr. 44 bez możliwości jej zabudowy.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Pani Ewa Elżbieta Józwik wyraża sprzeciw wobec przeznaczenia działki nr 231/1 obr. 44, pod teren otwarty (ZO) i wprowadzeniu na niej zakazu zabudowy.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 231/1 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące kształtowania układu przestrzennego osiedla są uzasadnione względami funkcjonalnymi, względami ochrony środowiska i racjonalnym wykorzystaniem gruntów, a także czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów.

Analizując treść zarzutu Pani Ewy Elżbiety Józwik stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice częściowo zainwestowane obecnie tereny, położone przy ulicy Wańkowicza – zgodnie z postulatami mieszkańców – zostały przeznaczone pod zabudowę mieszkalną. Ustalenia projektu planu umożliwiają realizację zabudowy w granicach terenu już zainwestowanego, jako wymiana i uzupełnienie istniejącej substancji oraz lokalizacje nowych obiektów na istniejących rezerwach terenu. Dodatkowo teren ten rozszerzony został w głąb działek, obejmując niezabudowane grunty przyległe do istniejących zabudowań. Granicę terenu wyznacza linia istniejącej w sąsiedztwie zabudowy oraz granica terenów zagrożonych powodzią. Działka Pani Ewy Elżbiety Józwik nie posiada obecnie wyznaczonego dostępu do drogi publicznej i w całości położona jest terenie zalewowym, dlatego nie została przeznaczona pod zabudowę tylko pod tereny otwarte (ZO) z wykluczeniem zabudowy.
- Przeznaczenie pod zabudowę mieszkaniową działki, która leży w terenie zalewowym nie ma uzasadnienia funkcjonalnego i jest sprzeczne z przyjętą w tym zakresie polityką przestrzenną miasta dotyczącą ochrony miasta przed powodzią. Zagrożenie terenu zalaniem wodą $Q_{1\%}$ faktycznie wyklucza wykorzystanie gruntów obecnie niezainwestowanych, użytkowanych rolniczo dla lokalizacji nowej zabudowy mieszkaniowej ze względów funkcjonalnych oraz ze względów bezpieczeństwa ludzi i mienia. Przyjęta w tym zakresie polityka przestrzenna miasta zakłada, że w nie obwałowanych dolinach rzek, na terenach zagrożonych powodzią wykluczone będzie lokalizowanie nowej zabudowy.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest obowiązek ochrony miasta przed powodzią, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Określając przeznaczenie terenów pod poszczególne funkcje, obowiązkiem władz gminy jest uwzględnienie wszystkich uwarunkowań, wynikających m. in. ze stanu środowiska przyrodniczego obszaru, objętego planem i w ten sposób postąpiono w planie osiedla Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – zasięg terenów wyłączonych z zabudowy ze względu na zagrożenie powodzią. Uwzględnienie zarzutu, poprzez przeznaczenie terenów zalewowych w dolinie Dłubni, pod zabudowę, spowodowałoby poważne naruszenie zasad ochrony środowiska oraz świadczyłoby o lekceważeniu istniejącego zagrożenia i skutków, jakie ono niesie.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Ewę Elżbietę Jóźwik

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717) – jest przepis art. 24 ust.3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla terenów otwartych z zakazem zabudowy (ZO) w dolinie Dłubni, w strefie zagrożonej powodzią.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2) oraz sprawy ochrony przeciwpowodziowej (art. 7, ust. 1 pkt 14), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi, a w pkt 8 szczególne warunki zabudowy, w tym zakaz zabudowy, wynikające z m. in. potrzeb ochrony środowiska przyrodniczego, zasobów wodnych, zdrowia ludzi oraz prawidłowego gospodarowania zasobami przyrody.

- 3/ Przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2001 r Nr 62 poz.627), gdzie w art. 72 nakazuje się zapewnienie warunków utrzymania równowagi przyrodniczej i racjonalną gospodarkę zasobami środowiska w planach miejscowych, w tym zapewnienie kompleksowego rozwiązania problemów zabudowy miast i wsi z uwzględnieniem gospodarki wodnej.
- 4/ Przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2001 r Nr 154 poz. 1803), a w szczególności art.80, zgodnie z którym ochronę ludzi i mienia przed powodzią realizuje się m. in. poprzez kształtowanie zagospodarowania przestrzennego dolin rzecznych i terenów zalewowych.
- 5/ Załącznik Nr 1 do uchwały Nr LXVI/554/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 6 grudnia 2000 r pt. „Lokalny plan ograniczania skutków powodzi i profilaktyki powodziowej dla Krakowa”, który identyfikuje tereny zagrożenia powodziowego oraz określa m.in. zalecenia dotyczące usytuowania budowli i konstrukcji inżynierskich w terenach zalewowych.
- 6/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 11, gdzie sformułowane zostało wymaganie, aby budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na stały pobyt ludzi wznoszony był poza zasięgiem zagrożeń i uciążliwości, do których zalicza się m. in. powódzie i zalewanie wodami opadowymi.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu działki nr 231/1 obr. 44, będąca własnością Pani Ewy Elżbiety Józwik leży w terenie objętym zakazem inwestowania.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art.4 ust.1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że skutkiem przeznaczenia terenu zalewowego pod zabudowę byłoby nie przestrzeganie zasad ochrony środowiska i ochrony przed powodzią, a także narażenie przyszłych mieszkańców i władz miasta na skutki wynikające z lekceważenia zidentyfikowanego zagrożenia.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Pani Ewy Elżbiety Józwik, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Państwa Zofię i Tomasza Kaczmarских:

W złożonym zarzucie Państwo Zofia i Tomasz Kaczmarscy wyrażają sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przeznaczenia części działki nr 232 obr. 44 pod tereny otwarte (ZO) bez prawa zabudowy.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Państwa Zofię i Tomasza Kaczmarских został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Państwa Zofię i Tomasza Kaczmarских.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu przestrzennego obszaru, zasady ochrony środowiska, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanego w projekcie planu miejscowego przeznaczenia części działki nr 232 obr. 44 bez możliwości jej zabudowy.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Państwo Zofia i Tomasz Kaczmarscy wyrażają sprzeciw wobec przeznaczeniu części działki nr 232 obr. 44, pod tereny otwarte (ZO) i wprowadzeniu na niej zakazu zabudowy.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 232 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące kształtowania układu przestrzennego osiedla są uzasadnione względami funkcjonalnymi, względami ochrony środowiska i racjonalnego wykorzystania gruntów, a także czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów.

Analizując treść zarzutu Państwa Zofii i Tadeusza Kaczmarskich stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice zainwestowane obecnie tereny, położone przy ulicy Wańkowicza – zgodnie z postulatami mieszkańców – zostały przeznaczone pod zabudowę mieszkalną. Ustalenia projektu planu umożliwiają realizację zabudowy w granicach terenu już zainwestowanego, jako wymiana i uzupełnienie istniejącej substancji oraz lokalizację nowych obiektów na istniejących rezerwach terenu w głębi działek. Działka Państwa Zofii i Tomasza Kaczmarskich w znacznej części położona jest w terenie przeznaczonym do zainwestowania, a w części od strony Dłubni - w terenie zagrożonym powodzią. Część działki znajdująca się w terenach zalewowych została przeznaczona pod tereny otwarte (ZO) z wykluczeniem zabudowy.
- Przeznaczenie pod zabudowę mieszkaniową działki, która leży w terenie zalewowym nie ma uzasadnienia funkcjonalnego i jest sprzeczne z przyjętą w tym zakresie polityką przestrzenną miasta dotyczącą ochrony miasta przed powodzią. Zagrożenie terenu zalaniem wodą $Q_{1\%}$ faktycznie wyklucza wykorzystanie gruntów obecnie niezainwestowanych, użytkowanych rolniczo dla lokalizacji nowej zabudowy mieszkaniowej ze względów funkcjonalnych oraz ze względów bezpieczeństwa ludzi i mienia. Przyjęta w tym zakresie polityka przestrzenna miasta zakłada, że w nie obwałowanych dolinach rzek, na terenach zagrożonych powodzią wykluczone będzie lokalizowanie nowej zabudowy.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest obowiązek ochrony miasta przed powodzią, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Określając przeznaczenie terenów pod poszczególne funkcje, obowiązkiem władz gminy jest uwzględnienie wszystkich uwarunkowań, wynikających m. in. ze stanu środowiska przyrodniczego obszaru, objętego planem i w ten sposób postąpiono w planie osiedla Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – zasięg terenów wyłączonych z zabudowy ze względu na zagrożenie powodzią. Uwzględnienie zarzutu, poprzez przeznaczenie terenów zalewowych w dolinie Dłubni, pod zabudowę, spowodowałoby poważne naruszenie zasad ochrony środowiska oraz świadczyłoby o lekceważeniu istniejącego zagrożenia i skutków, jakie ono niesie.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Państwa Zofię i Tomasza Kaczmarskich

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – jest przepis art. 24 ust.3 ustawy z dnia 7 lipca 1999 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla terenów otwartych z zakazem zabudowy (ZO) w dolinie Dłubni, w strefie zagrożonej powodzią.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2) oraz sprawy ochrony przeciwpowodziowej (art.7, ust.1 pkt 14), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi, a w pkt 8 szczególne warunki zabudowy, w tym zakaz zabudowy, wynikające z m. in. potrzeb ochrony środowiska przyrodniczego, zasobów wodnych, zdrowia ludzi oraz prawidłowego gospodarowania zasobami przyrody.
- 3/ Przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2001 r Nr 62 poz.627), gdzie w art. 72 nakazuje się zapewnienie warunków utrzymania równowagi przyrodniczej i racjonalną gospodarkę zasobami środowiska w planach miejscowych, w tym zapewnienie kompleksowego rozwiązania problemów zabudowy miast i wsi z uwzględnieniem gospodarki wodnej.
- 4/ Przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2001 r Nr 154 poz. 1803), a w szczególności art. 80, zgodnie z którym ochronę ludzi i mienia przed powodzią realizuje się m. in. poprzez kształtowanie zagospodarowania przestrzennego dolin rzecznych i terenów zalewowych.
- 5/ Załącznik Nr 1 do Uchwały Nr LXVI/554/00 Rady Miasta Krakowa z dnia 6 grudnia 2000 r pt. „Lokalny plan ograniczania skutków powodzi i profilaktyki powodziowej dla Krakowa”, który identyfikuje tereny zagrożenia powodziowego oraz określa m. in. zalecenia dotyczące usytuowania budowli i konstrukcji inżynierskich w terenach zalewowych.
- 6/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 11, gdzie sformułowane zostało wymaganie, aby budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na stały pobyt ludzi wznoszony był poza zasięgiem zagrożeń i uciążliwości, do których zalicza się m. in. powódzie i zalewanie wodami opadowymi.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu działka nr 232 obr. 44, będąca własnością Państwa Zofii i Tomasza Kaczmariskich leży w terenie objętym zakazem inwestowania.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu. Uznano jednak, że skutkiem przeznaczenia terenu zalewowego pod zabudowę byłoby nie przestrzeganie zasad ochrony środowiska i ochrony przed powodzią, a także narażenie przyszłych mieszkańców i władz miasta na skutki wynikające z lekceważenia zidentyfikowanego zagrożenia.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Państwa Zofii i Tomasza Kaczmariskich, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Pana Leszka Oziębło, Panią Grażynę Komendę oraz Panią Irenę Porębską:

W złożonym zarzucie Państwo: Leszek Oziębło, Grażyna Komenda i Irena Porębska wyrażają sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przebiegu projektowanej drogi klasy GP przez działkę nr 349 obr. 44. Stwierdzają, że projektowany pas drogowy zajmuje połowę działki, która tym samym staje się bezużyteczna. Wnoszą o wskazanie nieruchomości zamienniej.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Pana Leszka Oziębło, Panią Grażynę Komendę oraz Panią Irenę Porębską został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego obszaru Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Pana Leszka Oziębło, Panią Grażynę Komendę oraz Panią Irenę Porębską.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanej drogi GP w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Pan Leszek Oziębło, Pani Grażyna Komenda oraz Pani Irena Porębska wyrażają sprzeciw wobec przebiegu projektowanej ulicy GP przez działkę nr 349 obr. 44.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 349 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przesądzeń wynikających z polityki przestrzennej miasta, a w szczególności polityki kształtowania układu komunikacyjnego oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów.

Analizując treść zarzutu Pana Leszka Oziębła, Pani Grażyny Komendy oraz Pani Ireny Porębskiej stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego uwzględniono różnorodne uwarunkowania wynikające m. in. ze stanu własności gruntów, z dotychczasowych ustaleń dotyczących polityki przestrzennej miasta, w szczególności dotyczących przesadzonych rozwiązań komunikacyjnych. Projektowana ulica klasy GP (tzw. Trasa Wielicka) jest elementem układu komunikacyjnego o znaczeniu ogólnomiejskim, rezerwowanym w planach zagospodarowania przestrzennego oraz w studium uwarunkowań. Łączyć będzie w przyszłości północne obejście Krakowa z układem autostradowym na południu miasta, stanowiąc jedno z ważniejszych powiązań obwodnicowego układu komunikacyjnego Krakowa.
- Z uwagi na ogólnomiejski charakter projektowanej ulicy i jej rolę w systemie komunikacyjnym miasta, w planie miejscowym dla osiedla Krzesławice nie znaleziono podstaw do kwestionowania jej przebiegu i parametrów. Weryfikacja rezerwy terenowej, utrzymywanej od wielu lat, mogłaby zostać wprowadzona na poziomie dokumentu planistycznego, sporządzanego dla całego miasta, po przeprowadzeniu stosownych analiz. W opracowanym studium uwarunkowań dla Krakowa Trasa Wielicka została utrzymana w dotychczasowym przebiegu i w dotychczasowych parametrach klasy GP, jako konieczny element układu komunikacyjnego, szczególnie związany z rozwojem przestrzennym wschodnich dzielnic miasta.

- Rozważono również możliwość korekty przebiegu ulicy w sposób zapewniający ochronę własności prywatnych w rejonie zespołu zabudowy przy ul. Spławińskiego, ale klasa projektowanej ulicy uniemożliwia – ze względów technicznych – takie rozwiązania. Przyczyny tkwią w bliskiej odległości od projektowanych skrzyżowań, dopuszczalne dla tej klasy drogi promienie skrętów oraz istniejące zainwestowanie (szczególnie zajezdnia MPK) Nie ma możliwości przesunięcia projektowanej ulicy poza teren działki nr 349 obr. 44.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Realizując ustawowe obowiązki dotyczące kształtowania rozwoju przestrzennego miasta, obowiązkiem władz gminy staje się wprowadzenie do planów miejscowych ustaleń stanowiących realizację polityki przestrzennej określonej w skali całego miasta. W ten sposób postąpiono w planie obszaru Krzesławice, podtrzymując projektowany przebieg Trasy Wielickiej w klasie ulicy GP. Uwzględnienie zarzutu pozbawiłoby miasto koniecznego elementu systemu komunikacyjnego i byłoby sprzeczne z przyjętą polityką przestrzenną w zakresie rozwoju podstawowego układu komunikacyjnego.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Leszka Oziębło, Panią Grażynę Komendę oraz Panią Irenę Porębską

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy GP (Trasy Wielickiej) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt. 1, 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi.
- 3/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych, z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 4/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg klasy GP o przekroju dwujezdniowym wynosi nie ona mniej niż 40 m.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu część działki nr 349 obr. 44 pozostaje rezerwowana pod przebieg projektowanej ulicy GP (Trasy Wielickiej).

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu i zrezygnowanie z przebiegu projektowanej ulicy, a także rozważono zmianę jej przebiegu. Uznano jednak, że zmiany przebiegu nie mogą zostać wprowadzone z uwagi na warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne, a likwidacja rezerwy terenu dla lokalizacji Trasy Wielickiej byłaby poważnym i nieuzasadnionym odstępstwem od przyjętej polityki przestrzennej w zakresie rozwoju układu komunikacji ogólnomiejskiej. Byłaby również sprzeczna z treścią dokonanych uzgodnień projektu planu.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Pana Leszka Oziębło, Pani Grażyny Komendy oraz Pani Ireny Porębskiej, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego Państwa Henrykę i Bonifacego Nowaków:

W złożonym zarzucie Państwo Henryka i Bonifacy Nowak wyrażają sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przebiegu projektowanej drogi klasy GP w bezpośrednim sąsiedztwie działki nr 331 obr. 44.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Państwa Henrykę i Bonifacego Nowaków został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego obszaru Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 03 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Państwa Henrykę i Bonifacego Nowaków.

- 2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanej drogi GP w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego. W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.
3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:
- 3.1. W złożonym zarzucie Państwo Henryka i Bonifacy Nowak wyrażają sprzeciw wobec przebiegu projektowanej ulicy GP w bezpośrednim sąsiedztwie działki nr 331 obr. 44.
- 3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 331 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.
- Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przesądzeń wynikających z polityki przestrzennej miasta, a w szczególności polityki kształtowania układu komunikacyjnego oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów. Analizując treść zarzutu Państwa Henryki i Bonifacego Nowak stwierdzono, że:
- W projekcie planu miejscowego uwzględniono różnorodne uwarunkowania wynikające m. in. ze stanu własności gruntów, z dotychczasowych ustaleń dotyczących polityki przestrzennej miasta, w szczególności dotyczących przesądzonych rozwiązań komunikacyjnych. Projektowana ulica klasy GP (tzw. Trasa Wielicka) jest elementem układu komunikacyjnego o znaczeniu ogólnomiejskim, rezerwowanym w planach zagospodarowania przestrzennego oraz w studium uwarunkowań. Łączyć będzie w przyszłości północne obejście Krakowa z układem autostradowym na południu miasta, stanowiąc jedno z ważniejszych powiązań obwodnicowego układu komunikacyjnego Krakowa.
 - Z uwagi na ogólnomiejski charakter projektowanej ulicy i jej rolę w systemie komunikacyjnym miasta, w planie miejscowym dla osiedla Krzesławice nie znaleziono podstaw do kwestionowania jej przebiegu i parametrów. Weryfikacja rezerwy terenowej, utrzymywanej od wielu lat, mogłaby zostać wprowadzona na poziomie dokumentu planistycznego, sporządzanego dla całego miasta, po przeprowadzeniu stosownych analiz. W opracowanym studium uwarunkowań dla Krakowa Trasa Wielicka została utrzymana w dotychczasowym przebiegu i w dotychczasowych parametrach klasy GP, jako konieczny element układu komunikacyjnego, szczególnie związany z rozwojem przestrzennym wschodnich dzielnic miasta.

- Rozważono również możliwość korekty przebiegu ulicy w sposób zapewniający ochronę własności prywatnych w rejonie zespołu zabudowy przy ul. Spławińskiego, ale klasa projektowanej ulicy uniemożliwia – ze względów technicznych – takie rozwiązania. Przyczyny tkwią w bliskiej odległości od projektowanych skrzyżowań, dopuszczalne dla tej klasy drogi promienie skrętów oraz istniejące zainwestowanie (szczególnie zajezdnia MPK)

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Realizując ustawowe obowiązki dotyczące kształtowania rozwoju przestrzennego miasta, obowiązkiem władz gminy staje się wprowadzenie do planów miejscowych ustaleń stanowiących realizację polityki przestrzennej określonej w skali całego miasta. W ten sposób postąpiono w planie obszaru Krzesławice, podtrzymując projektowany przebieg Trasy Wielickiej w klasie ulicy GP. Uwzględnienie zarzutu pozbawiłoby miasto koniecznego elementu systemu komunikacyjnego i byłoby sprzeczne z przyjętą polityką przestrzenną w zakresie rozwoju podstawowego układu komunikacyjnego.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego Państwa Nowaków

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – jest przepis art. 24 ust.3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy GP (Trasy Wielickiej) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust.1 pkt.1,2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi.
- 3/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych, z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art.19 ust.5 i art. 20 pkt.1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 4/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg klasy GP o przekroju dwujezdniowym wynosi nie mniej niż 40 m.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu linii rozgraniczające projektowaną ulicę GP (Trasę Wielicką) przebiegają przez granicę działki nr 331 obr. 44, będącej własnością Państwa Henryki i Bonifacego Nowaków.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu i zrezygnowanie z przebiegu projektowanej ulicy, a także rozważono zmianę jej przebiegu. Uznano jednak, że zmiany przebiegu nie mogą zostać wprowadzone z uwagi na warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne, a likwidacja rezerwy terenu dla lokalizacji Trasy Wielickiej byłaby poważnym i nieuzasadnionym odstępstwem od przyjętej polityki przestrzennej w zakresie rozwoju układu komunikacji ogólnomiejskiej. Byłoby to również rozwiązanie sprzeczne z treścią dokonanych uzgodnień projektu planu.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Państwa Henryki i Bonifacego Nowaków, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Panią Józefę Białotą:

W złożonym zarzucie Pani Józefa Białota wyraża sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przebiegu projektowanej drogi klasy GP przez działkę nr 343 obr. 44. Wnioskuje o możliwość przesunięcia projektowanej ulicy w kierunku kombinatu HTS.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Panią Józefę Białotą został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego obszaru Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Panią Józefę Białotą.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanej drogi GP w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Pani Józefa Białota wyraża sprzeciw wobec przebiegu projektowanej ulicy GP przez działkę nr 343 obr. 44.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 343 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przesądzeń wynikających z polityki przestrzennej miasta, a w szczególności polityki kształtowania układu komunikacyjnego oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów. Analizując treść zarzutu Pani Józefy Białota stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego uwzględniono różnorodne uwarunkowania wynikające m. in. ze stanu własności gruntów, z dotychczasowych ustaleń dotyczących polityki przestrzennej miasta, w szczególności dotyczących przesądzonych rozwiązań komunikacyjnych. Projektowana ulica klasy GP (tzw. Trasa Wielicka) jest elementem układu komunikacyjnego o znaczeniu ogólnomiejskim, rezerwowanym w planach zagospodarowania przestrzennego oraz w studium uwarunkowań. Łączyć będzie w przyszłości północne obejście Krakowa z układem autostradowym na południu miasta, stanowiąc jedno z ważniejszych powiązań obwodnicowego układu komunikacyjnego Krakowa.
- Z uwagi na ogólnomiejski charakter projektowanej ulicy i jej rolę w systemie komunikacyjnym miasta, w planie miejscowym dla osiedla Krzesławice nie znaleziono podstaw do kwestionowania jej przebiegu i parametrów. Weryfikacja rezerwy terenowej, utrzymywanej od wielu lat, mogłaby zostać wprowadzona na poziomie dokumentu planistycznego, sporządzanego dla całego miasta, po przeprowadzeniu stosownych analiz. W opracowanym studium uwarunkowań dla Krakowa Trasa Wielicka została utrzymana w dotychczasowym przebiegu i w dotychczasowych parametrach klasy GP, jako konieczny element układu komunikacyjnego, szczególnie związany z rozwojem przestrzennym wschodnich dzielnic miasta.

- Rozważono również możliwość korekty przebiegu ulicy w sposób zapewniający ochronę własności prywatnych w rejonie zespołu zabudowy przy ul. Spławińskiego, ale klasa projektowanej ulicy uniemożliwia – ze względów technicznych – takie rozwiązania. Przyczyny tkwią w bliskiej odległości od projektowanych skrzyżowań, dopuszczalne dla tej klasy drogi promienie skrętów oraz istniejące zainwestowanie (szczególnie zajezdnia MPK)

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Realizując ustawowe obowiązki dotyczące kształtowania rozwoju przestrzennego miasta, obowiązkiem władz gminy staje się wprowadzenie do planów miejscowych ustaleń stanowiących realizację polityki przestrzennej określonej w skali całego miasta. W ten sposób postąpiono w planie obszaru Krzesławice, podtrzymując projektowany przebieg Trasy Wielickiej w klasie ulicy GP. Uwzględnienie zarzutu pozbawiłoby miasto koniecznego elementu systemu komunikacyjnego i byłoby sprzeczne z przyjętą polityką przestrzenną w zakresie rozwoju podstawowego układu komunikacyjnego.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Józefę Białotą

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – jest przepis art. 24 ust.3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy GP (Trasy Wielickiej) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust.1 pkt.1,2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi.
- 3/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych, z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 4/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg klasy GP o przekroju dwujezdniowym wynosi ona nie mniej niż 40 m.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu część działki nr 343 obr. 44, będącej własnością Pani Józefy Białota pozostaje rezerwowana pod przebieg projektowanej ulicy GP (Trasy Wielickiej).

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu i zrezygnowanie z przebiegu projektowanej ulicy, a także rozważono zmianę jej przebiegu. Uznano jednak, że zmiany przebiegu nie mogą zostać wprowadzone z uwagi na warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne, a likwidacja rezerwy terenu dla lokalizacji Trasy Wielickiej byłaby poważnym i nieuzasadnionym odstępstwem od przyjętej polityki przestrzennej w zakresie rozwoju układu komunikacji ogólnomiejskiej. Byłoby to również sprzeczne z dokonanymi uzgodnieniami projektu planu.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Pani Józefy Białota, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść zarzutu wniesionego przez Pana Stanisława Dziejic, Pana Bogdana Dziejic oraz Panią Balbinę Wiśniewską:

W złożonym zarzucie **Pan Stanisław Dziejic, Pan Bogdan Dziejic oraz Pani Balbina Wiśniewska** wyrażają sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przebiegu projektowanej drogi klasy GP przez działkę nr 342 obr. 44. Stwierdzają, że projektowany pas drogowy zajmuje połowę działki, która tym samym staje się bezużyteczna. Wnoszą o wskazanie nieruchomości zamiennej.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Pana Stanisława Dziejic, Pana Bogdana Dziejic oraz Panią Balbinę Wiśniewską został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego obszaru Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Pana Stanisława Dziejic, Pana Bogdana Dziejic oraz Panią Balbinę Wiśniewską.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, a także dotychczasowe ustalenia planistyczne, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanej drogi GP w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego nie uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Pan Stanisław Dziedzic, Pan Bogdan Dziedzic oraz Pani Balbina Wiśniewska wyrażają sprzeciw wobec przebiegu projektowanej ulicy GP przez działkę nr 342 obr. 44.

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 342 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przesądzeń wynikających z polityki przestrzennej miasta, a w szczególności polityki kształtowania układu komunikacyjnego oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów. Analizując treść zarzutu Pana Stanisława Dziedzic, Pana Bogdana Dziedzic oraz Pani Balbiny Wiśniewskiej stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego uwzględniono różnorodne uwarunkowania wynikające m. in. ze stanu własności gruntów, z dotychczasowych ustaleń dotyczących polityki przestrzennej miasta, w szczególności dotyczących przesądzonych rozwiązań komunikacyjnych. Projektowana ulica klasy GP (tzw. Trasa Wielicka) jest elementem układu komunikacyjnego o znaczeniu ogólnomiejskim, rezerwowanym w planach zagospodarowania przestrzennego oraz w studium uwarunkowań. Łączyć będzie w przyszłości północne obejście Krakowa z układem autostradowym na południu miasta, stanowiąc jedno z ważniejszych powiązań obwodnicowego układu komunikacyjnego Krakowa.
- Z uwagi na ogólnomiejski charakter projektowanej ulicy i jej rolę w systemie komunikacyjnym miasta, w planie miejscowym dla osiedla Krzesławice nie znaleziono podstaw do kwestionowania jej przebiegu i parametrów. Weryfikacja rezerwy terenowej, utrzymywanej od wielu lat, mogłaby zostać wprowadzona na poziomie dokumentu planistycznego, sporządzanego dla całego miasta, po przeprowadzeniu stosownych analiz. W opracowanym studium uwarunkowań dla Krakowa Trasa Wielicka została utrzymana w dotychczasowym przebiegu i w dotychczasowych parametrach klasy GP, jako konieczny element układu komunikacyjnego, szczególnie związany z rozwojem przestrzennym wschodnich dzielnic miasta.

- Rozważono również możliwość korekty przebiegu ulicy w sposób zapewniający ochronę własności prywatnych w rejonie zespołu zabudowy przy ul. Spławińskiego, ale klasa projektowanej ulicy uniemożliwia – ze względów technicznych – takie rozwiązania. Przyczyny tkwią w bliskiej odległości od projektowanych skrzyżowań, dopuszczalne dla tej klasy drogi promienie skrętów oraz istniejące zainwestowanie (szczególnie zajezdnia MPK)

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Realizując ustawowe obowiązki dotyczące kształtowania rozwoju przestrzennego miasta, obowiązkiem władz gminy staje się wprowadzenie do planów miejscowych ustaleń stanowiących realizację polityki przestrzennej określonej w skali całego miasta. W ten sposób postąpiono w planie obszaru Krzesławice, podtrzymując projektowany przebieg Trasy Wielickiej w klasie ulicy GP. Uwzględnienie zarzutu pozbawiłoby miasto koniecznego elementu systemu komunikacyjnego i byłoby sprzeczne z przyjętą polityką przestrzenną w zakresie rozwoju podstawowego układu komunikacyjnego, potwierdzoną uzgodnieniami projektu planu.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu przez Pana Stanisława Dziedzic, Pana Bogdana Dziedzic oraz Panią Balbinę Wiśniewską

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – jest przepis art. 24 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy GP (Trasy Wielickiej) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi.
- 3/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych, z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1).
- 4/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla dróg klasy GP o przekroju dwujezdniowym wynosi nie ona mniej niż 40 m.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu część działki nr 342 obr. 44, pozostaje rezerwowana pod przebieg projektowanej ulicy GP (Trasy Wielickiej).

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu i zrezygnowanie z przebiegu projektowanej ulicy, a także rozważono zmianę jej przebiegu. Uznano jednak, że zmiany przebiegu nie mogą zostać wprowadzone z uwagi na warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne, a likwidacja rezerwy terenu dla lokalizacji Trasy Wielickiej byłaby poważnym i nieuzasadnionym odstępstwem od przyjętej polityki przestrzennej w zakresie rozwoju układu komunikacji ogólnomiejskiej. Byłoby to również sprzeczne z dokonanymi uzgodnieniami projektu planu.

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Pana Stanisława Dziedzic, Pana Bogdana Dziedzic oraz Pani Balbiny Wiśniewskiej, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść nieuwzględnionej przez Prezydenta Miasta części zarzutu wniesionego przez Pana Zygmunta Salwińskiego:

W złożonym zarzucie Pan Zygmunt Salwiński wyraża sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD) w sposób naruszający działkę nr 378 obr. 44. Pan Zygmunt Salwiński sugeruje, aby projektowaną ulicę przeprowadzić w odległości 3,0 m od granicy działki oraz uwzględnić istniejący wjazd na posesję.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Pana Zygmunta Salwińskiego został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.5. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego obszaru Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.6. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.7. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.8. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Pana Zygmunta Salwińskiego.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanej ulicy dojazdowej (KD) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego z korektą, ograniczającą naruszenie działki nr 378 obr. 44.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego częściowym tylko uwzględnieniu i skierował go do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Pan Zygmunt Salwiński wyraża sprzeciw wobec przebiegu projektowanej ulicy dojazdowej (KD), naruszającego granice własności (działka nr 378 obr. 44)

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 378 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania lokalnego układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przeznaczenia poszczególnych terenów w obszarze osiedla Krzesławice oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów. Analizując treść zarzutu Pana Zygmunta Salwińskiego stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice wyznaczono nowe tereny przewidziane do zabudowy, w tym m. in. tereny znajdujące się po południowej stronie działki Pana Zygmunta Salwińskiego, stanowiące własność Gminy Kraków. Do tych terenów przewidziano dojazd ulicą klasy KD (ulica dojazdowa) powiązaną z istniejącą ulicą Wąwózową i włączającą się do ul. Wańkowicza. Ulica poprowadzona została przez teren Gminy Kraków i po dokonanej korekcie projektu planu (na etapie rozpatrzenia zarzutu Pana Zygmunta Salwińskiego) - w sposób ograniczający zajęcie sąsiednich działek prywatnych, w tym również działki nr 378 obr. 44. Linie rozgraniczające ulicę naruszają w niewielkim stopniu własność działki Pana Zygmunta Salwińskiego (ok. 2,0 m w narożniku działki) z uwagi na to, że nie ma możliwości technicznych poprowadzenia ulicy tylko na gruncie komunalnym (zakręt ul. Wąwózowej w miejscu nowego jej odcinka musi zostać włączony w istniejący przebieg ulicy i zachować właściwą geometrię) Ograniczenie naruszenia własności prywatnej zostało dokonane poprzez korektę planu w sposób możliwie najkorzystniejszy dla właściciela działki nr 378 obr. 44.

- Przebieg linii rozgraniczających ulicę wyznacza zajętość pasa drogowego, ale nie przesądza to jednoznacznie o likwidacji istniejących elementów zagospodarowania, a tylko o braku możliwości realizacji (w granicach wyznaczonych linii rozgraniczających) nowych inwestycji, nie związanych z drogą. Należy zaznaczyć zatem, że ustalenie linii rozgraniczających ulicy KD nie jest równoznaczne z zajęciem całego terenu pod realizację jezdni i chodników. Przy sporządzaniu projektu ulicy, na etapie opracowania dokumentacji technicznej, ustalona zostanie krawędź jezdni i chodników oraz inne szczegóły techniczne. Wówczas możliwe będzie ustalenie zakresu faktycznego naruszenia działek sąsiednich (ale tylko w granicach linii rozgraniczających). W przypadku, gdy istniejące w granicach linii rozgraniczających zainwestowanie i zagospodarowanie nie powoduje zagrożenia dla ruchu i funkcjonowania ulicy, pozostaje ono w stanie istniejącym – zgodnie z przepisami szczególnymi. Ponadto wszelkie inwestycje związane z budową ulicy będą wymagały uzyskania stosownych decyzji i na etapie ich wydawania właściciele działki będą uczestniczyć, jako strony w postępowaniu administracyjnym. Wówczas ustalony zostanie zarówno faktyczny sposób naruszenia własności prywatnej, jak i negocjowane będą warunki tego naruszenia.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Przeznaczając tereny pod zabudowę, obowiązkiem władz gminy staje się wskazanie i ustalenie w planie miejscowym m. in. zasad obsługi komunikacyjnej tych terenów i w ten sposób postąpiono w planie obszaru Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie – projektowany przebieg ulicy dojazdowej KD. Uwzględnienie zarzutu, poprzez likwidację ulicy pozbawiłoby tereny budowlane koniecznej i racjonalnej obsługi komunikacyjnej, a poprzez skorygowanie jej przebiegu poza granice działki nr 378 obr. 44 – naruszenie zasad kształtowania sieci ulic i w konsekwencji sprzeczność z warunkami technicznymi, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Pana Zygmunta Salwińskiego

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717) – jest przepis art. 24 ust.3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15, poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy KD/Z w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi.
- 3/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust. 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojsie i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych, z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1). Przepisy ustawy w art. 38 ust.1 mówią ponadto, że „Istniejące w pasie drogowym budynki, obiekty inżynierskie i urządzenia nie związane z gospodarką drogową lub obsługą ruchu, które nie powodują zagrożenia i utrudnień ruchu drogowego i nie zakłócają wykonywania zadań zarządu drogi, mogą pozostać w dotychczasowym stanie”.
- 5/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, które określa wymagania, jakie powinny spełnić drogi publiczne, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla ulic dojazdowych szerokość ta nie może być mniejsza niż 10,0 m.
- 6/ W przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 46 poz. 543), a w szczególności art. 4 pkt 3a, który definiuje pojęcie działki budowlanej, jako nieruchomości, której m. in. dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych z odrębnych przepisów i prawa miejscowego.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu znaczna część działki nr 378 obr. 44, będącej własnością Pana Zygmunta Salwińskiego pozostaje rezerwowana pod przebieg projektowanej ulicy dojazdowej.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu i rozważono zmianę jej przebiegu, zgodnie z sugestią Pana Zygmunta Salwińskiego. Uznano jednak, że skutkiem takiej decyzji byłoby zaplanowanie przebiegu i łuku ulicy, niezgodnej z obowiązującymi parametrami technicznymi, a w konsekwencji zaplanowanie nieprawidłowej i niefunkcjonalnej obsługi komunikacyjnej terenu przewidzianego do zabudowy mieszkalno-usługowej (MU)

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Pana Zygmunta Salwińskiego, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można w całości uwzględnić. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.

I. Treść nieuwzględnionej przez Prezydenta Miasta części zarzutu wniesionego Panią Helenę Gazdę:

W złożonym zarzucie Pani Helena Gazda wyraża sprzeciw wobec ustaleń planu w części dotyczącej przebiegu projektowanej ulicy lokalnej (KL) w sposób naruszający działkę nr 62 obr. 44. Argumentuje, że droga poprowadzona została w zbyt małej odległości od istniejącego budynku mieszkalnego.

II. Uzasadnienie faktyczne odrzucenia zarzutu

1. Zarzut wniesiony przez Panią Helenę Gazdę został szczegółowo zbadany w oparciu o materiał dowodowy, który obejmuje dokumenty formalne i merytoryczne związane ze sporządzeniem projektu planu. Są to:
 - 1.1. Uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r. o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.2. Komunikat w prasie oraz zawiadomienie o przystąpieniu do sporządzania planu
 - 1.3. Zbiór wniosków złożonych do planu miejscowego
 - 1.4. Materiały dokumentujące stan własności gruntów, obejmujące zaktualizowaną mapę zasadniczą oraz wypisy z rejestru gruntów
 - 1.4. Materiały merytoryczne stanowiące: inwentaryzację urbanistyczną, dokumentację fotograficzną, opracowania analityczne dotyczące stanu istniejącego i uwarunkowań z nich wynikających, (Uwarunkowania zagospodarowania przestrzennego obszaru Krzesławice - oprac. z 1999 r. – tekst z częścią graficzną)
 - 1.5. Koncepcja projektu planu miejscowego (oprac. z 2000 r. – część tekstowa i graficzna) poddana zaopiniowaniu przez Komisję planowania przestrzennego i ochrony środowiska Rady Miasta Krakowa (opinia pozytywna)
 - 1.6. Projekt planu miejscowego wraz z prognozą oddziaływania na środowisko (część tekstowa i graficzna) uzgodniony z właściwymi organami i instytucjami oraz wyłożony do publicznego wglądu
 - 1.7. Dowody wymaganych ogłoszeń i zawiadomień, uzgodnień projektu planu miejscowego, wyłożenia do publicznego wglądu, rozpatrywania i rozstrzygnięcia przez Prezydenta Miasta Krakowa złożonych protestów i zarzutów oraz dowód powiadomień o terminie sesji, na której będą rozpatrywane nieuwzględnione przez Prezydenta Miasta protesty i zarzuty
2. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego ustalono następujący stan faktyczny:
 - 2.1. W roku 1998 Miasto Kraków przystąpiło do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego osiedla Krzesławice (uchwała Nr CXIX/1070/98 Rady Miasta Krakowa z dnia 3 czerwca 1998 r.) Sporządzony na podstawie wariantowych koncepcji projekt planu został zaopiniowany i uzgodniony z właściwymi organami administracji i instytucjami, a następnie wyłożony do publicznego wglądu. Wniesione zarzuty i protesty zostały rozpatrzone przez Prezydenta Miasta Krakowa w ustawowo przewidzianym czasie. Zarzuty i protesty nieuwzględnione w całości lub w części Prezydent Miasta przekazał Radzie Miasta do rozstrzygnięcia, wśród nich również zarzut wniesiony przez Panią Helenę Gazdę.

2.2. W wyniku rozpatrzenia zarzutu, biorąc pod uwagę położenie działki, jej sąsiedztwo, przyjęte cele planu i założenia odnośnie kształtowania układu komunikacyjnego obszaru, Prezydent Miasta Krakowa postanowił o utrzymaniu projektowanej ulicy lokalnej (KL) w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego i wprowadzeniu korekty łuku ulicy przy jej włączeniu do ul. Wańkowicza w taki sposób, aby zmniejszyć naruszenie własności prywatnej w granicach działki nr 62 obr. 44.

W efekcie tego Prezydent Miasta Krakowa, działając w ramach kompetencji przyznanych ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, rozpatrzył zarzut, postanowił o jego częściowym tylko uwzględnieniu i skierował do ostatecznego rozstrzygnięcia przez Radę Miasta.

3. Rada Miasta Krakowa, rozpatrując treść zarzutu rozważyła, co następuje:

3.1. W złożonym zarzucie Helena Gazda wyraża sprzeciw wobec przebiegu projektowanej ulicy lokalnej (KL), naruszającego granice własności działki nr 62 obr. 44

3.2. W związku z treścią złożonego zarzutu, kwestionującego ustalenia zawarte w projekcie planu, naruszające interes prawny właściciela w odniesieniu do działki nr 62 obr. 44 Rada Miasta musiała odnieść się do rozwiązań planistycznych nie tylko szczegółowych, odnoszących się do przedmiotowej działki, ale również do całokształtu ustaleń planu. Zarzut, mimo, że jest indywidualnym środkiem prawnym przysługującym określonym podmiotom w trakcie procesu planistycznego, winien być rozpatrywany w nawiązaniu do wszystkich aspektów projektu planu: jego podstawowych celów, założeń i skutków przyjętych rozwiązań.

Rozważono zatem czy ustalenia projektu planu, dotyczące zasad kształtowania lokalnego układu komunikacyjnego są uzasadnione względami funkcjonalnymi, czy mają odniesienie do przeznaczenia poszczególnych terenów w obszarze osiedla Krzesławice oraz czy mogą zostać rozwiązane w alternatywny sposób, nie powodujący naruszenia interesów prywatnych właścicieli gruntów.

Analizując treść zarzutu Pani Heleny Gazdy stwierdzono, że:

- W projekcie planu miejscowego os. Krzesławice wyznaczono nowe tereny przewidziane do zabudowy, w tym m. in. tereny znajdujące się w północnej części osiedla. tereny te, użytkowane obecnie rolniczo, nie posiadają dróg dojazdowych odpowiednich do planowanej funkcji terenów. Z tego względu przewidziano dla nich w projekcie planu układ drogowy, zapewniający prawidłowe dojazdy oraz umożliwiające połączenie nowego układu ulic z układem istniejącym. Projektowana ulica klasy lokalnej (KL) obsługuje zatem nowe tereny przewidziane pod zabudowę mieszkalną i usługową, a także stanowi nowy ważny element układu komunikacji lokalnej pozwalający na zintegrowanie osiedla z układem ogólnomiejskim. Jest to możliwe poprzez włączenie ulicy KL do projektowanej ulicy GP oraz do ul. Kocmyrzowskiej, poprzez ul. Wańkowicza. Włączenie do ul. Wańkowicza jest zlokalizowane w bezpośrednim sąsiedztwie działki Pani Heleny Gazdy.
- Zasięg terenu dla lokalizacji tego włączenia został zaprojektowany w planie z uwzględnieniem układu istniejących dróg, własności oraz wymaganych parametrów technicznych pozwalających na realizację skrzyżowania o odpowiedniej geometrii. Po dokonanej korekcie projektu planu (na etapie rozpatrywania protestów i zarzutów) ograniczona została zajętość terenu dla realizacji włączenia projektowanej ulicy do ul. Wańkowicza oraz przesunięte zostały linie rozgraniczające ulicę KL do granicy własności działki nr 62 obr. 44. Tym samym naruszenie własności Pani Heleny Gazdy na omawianej działce poprzez ustalenie linii rozgraniczających ulicę, zostało ograniczone do ok. 3, 0 m w narożniku działki. Jest to rozwiązanie, które w najkorzystniejszy sposób uwzględnia zarzut właściciela, a równocześnie pozwala na zrealizowanie koniecznego elementu układu komunikacji osiedla.

- Przebieg linii rozgraniczających ulicę wyznacza zajętość pasa drogowego, ale nie przesądza to jednoznacznie o likwidacji istniejących elementów zagospodarowania, a tylko o braku możliwości realizacji (w granicach wyznaczonych linii rozgraniczających) nowych inwestycji, nie związanych z drogą. Należy zaznaczyć zatem, że ustalenie linii rozgraniczających ulicy KL nie jest równoznaczne z zajęciem całego terenu pod realizację jezdni i chodników. Przy sporządzaniu projektu ulicy, na etapie opracowania dokumentacji technicznej, ustalona zostanie krawędź jezdni i chodników oraz inne szczegóły techniczne. Wówczas możliwe będzie ustalenie zakresu faktycznego naruszenia działek sąsiednich (ale tylko w granicach linii rozgraniczających). W przypadku, gdy istniejące w granicach linii rozgraniczających zainwestowanie i zagospodarowanie nie powoduje zagrożenia dla ruchu i funkcjonowania ulicy, pozostaje ono w stanie istniejącym – zgodnie z przepisami szczególnymi. Ponadto wszelkie inwestycje związane z budową ulicy będą wymagały uzyskania stosownych decyzji i na etapie ich wydawania właściciele działki będą uczestniczyć, jako strony w postępowaniu administracyjnym. Wówczas ustalony zostanie zarówno faktyczny sposób naruszenia własności prywatnej, jak i negocjowane będą warunki tego naruszenia.

3.3. Złożony zarzut został również rozpatrzony w kontekście relacji interesu prawnego właściciela, wynikającego z prawa własności terenu i interesu publicznego, jakim jest kształtowanie ładu przestrzennego oraz zapewnienie prawidłowych warunków rozwoju osiedla Krzesławice. Ze względu na zaistniały konflikt pomiędzy interesem właściciela działki, a interesem publicznym, jakim jest dbałość o ład przestrzenny, konieczne przy rozstrzygnięciu przez Radę Miasta Krakowa było rozpatrzenie obydwu interesów, z uwzględnieniem stanu faktycznego i stanu prawnego oraz zachodzących pomiędzy nimi relacji. Analizując te zagadnienia stwierdzono, że ograniczenie prawa własności nie jest związane z naruszeniem prawa oraz nadużyciem „władztwa planistycznego”. Przeznaczając tereny pod zabudowę, obowiązkiem władz gminy staje się wskazanie i ustalenie w planie miejscowym m. in. zasad obsługi komunikacyjnej tych terenów i w ten sposób postąpiono w planie obszaru Krzesławice, podtrzymując – po przeprowadzonej analizie oraz dokonanej korekcie – projektowany przebieg ulicy lokalnej KL. Uwzględnienie zarzutu, poprzez likwidację ulicy pozbawiłoby tereny budowlane koniecznej irracjonalnej obsługi komunikacyjnej, a poprzez skorygowanie jej przebiegu poza granice działki nr 62 obr. 44 – naruszenie zasad kształtowania sieci ulic i w konsekwencji sprzeczność z warunkami technicznymi, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne.

III. Uzasadnienie prawne odrzucenia zarzutu wniesionego przez Panią Helenę Gazdę

Główną podstawą prawną rozstrzygnięcia złożonego zarzutu – w związku z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 poz. 717) – jest przepis art. 24 ust.3 ustawy z dnia 7 lipca o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.) stanowiący, że „o uwzględnieniu bądź odrzuceniu zarzutu rozstrzyga rada gminy w drodze uchwały, zawierającej uzasadnienie faktyczne i prawne”. Przepis ten w powiązaniu z art. 18 ust.2 ustawy obliguje radę do rozpatrzenia zarzutu, ale nie zobowiązuje do jego uwzględnienia. W oparciu o ten przepis rada może odrzucić zarzut, naruszając interes prawny właściciela, jeżeli nie spowoduje to naruszenia prawa, a okoliczności faktyczne uzasadniają takie rozstrzygnięcie. Na podstawie rozpoznanego szczegółowo stanu faktycznego i przepisów prawa materialnego pozostających w związku z opisanym stanem faktycznym Rada Miasta Krakowa uznała, że decyzją właściwą jest odrzucenie zarzutu i pozostawienie w planie miejscowym osiedla Krzesławice projektowanej ulicy KD/Z w przebiegu zaproponowanym w projekcie planu miejscowego.

Sposób rozstrzygnięcia znajduje uzasadnienie w następujących przepisach:

- 1/ W przepisach ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz.1591 z późn. zm.), które wśród wielu zadań własnych gminy wyliczają sprawy ładu przestrzennego, ochrony środowiska i przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 1) oraz sprawy gminnych dróg, ulic i organizacji ruchu drogowego (art. 7 ust. 1 pkt 2), a jednym z podstawowych sposobów realizacji tych zadań jest sporządzanie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
- 2/ W przepisach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity Dz. U. z 1999 r. Nr 15 poz. 139 z późn. zm.), w szczególności treści art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 nakazujące w zależności od potrzeb ustalenie w planie miejscowym linii rozgraniczających ulice place oraz drogi publiczne wraz z urządzeniami pomocniczymi.
- 3/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), szczególnie w art. 14 ust. 1, gdzie zawarto wymagania, aby do działek budowlanych oraz do budynków zapewnione było dojsście i dojazd od drogi publicznej odpowiednie do przeznaczenia i sposobu ich użytkowania.
- 4/ W przepisach ustawy z dnia 21 marca 1985 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 71 poz. 838 z późn. zm.) o drogach publicznych, z treści której wynika, że prezydent miasta, jako zarządca dróg publicznych w mieście jest zobowiązany do opracowania projektów rozwoju sieci drogowej (art. 19 ust. 5 i art. 20 pkt 1), a „w planach zagospodarowania przestrzennego należy rezerwować pod przyszłą budowę lub modernizację dróg pas terenu o szerokości uwzględniającej ochronę użytkowników dróg i terenu przyległego przed wzajemnym niekorzystnym oddziaływaniem. Rezerwację terenu realizuje się przez odmowę wydania zezwoleń budowlanych” (art. 35 ust. 1). Przepisy ustawy art. 38 ust.1 mówią ponadto, że „Istniejące w pasie drogowym budynki, obiekty inżynierskie i urządzenia nie związane z gospodarką drogową lub obsługą ruchu, które nie powodują zagrożenia i utrudnień ruchu drogowego i nie zakłócają wykonywania zadań zarządu drogi, mogą pozostać w dotychczasowym stanie”
- 5/ W przepisach Rozporządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. (Dz. U. z 1999 r. Nr 43 poz. 430) w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie, w szczególności § 7, w którym podane zostały obowiązujące minimalne szerokości linii rozgraniczających ulice w terenach przewidzianych do zabudowy. Dla ulic lokalnych szerokość ta wynosi nie mniej niż 12,0 m.
- 6/ W przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 46 poz. 543), a w szczególności art. 4 pkt 3a, który definiuje pojęcie działki budowlanej, jako nieruchomości, której m. in. dostęp do drogi publicznej oraz wyposażenia w urządzenia infrastruktury technicznej spełniają wymogi realizacji obiektów budowlanych z odrębnych przepisów i prawa miejscowego.

W przypadku omawianego zarzutu następuje ograniczenie prawa własności, ponieważ w myśl ustaleń projektu planu znaczna część działki nr 62 obr. 44, będącej własnością Pani Heleny Gazdy pozostaje rezerwowana pod przebieg projektowanej ulicy dojazdowej.

Zgodnie z art. 33 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym „Plan miejscowy kształtuje wraz z innymi przepisami sposób wykonywania prawa własności”, może więc wprowadzać ograniczenia w niezbędnym zakresie, jeżeli – tak jak w tym przypadku – zachodzi niesprzeczność tych rozstrzygnięć z Konstytucją RP, kodeksem cywilnym, oraz innymi przepisami. Prawo własności jest prawem fundamentalnym, ale nie jest prawem niewzruszalnym, gdyż w sytuacjach przewidzianych przepisami szczególnych (np. ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym) może zostać ograniczone. Poprzez uwzględnienie stanu faktycznego i stanu prawnego oraz związków pomiędzy nimi wykazano iż ograniczenie prawa własności, wynikające z odrzucenia zarzutu, choć narusza interes prawny właściciela, nie powoduje stanu naruszenia prawa. Zostało podjęte w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym, poprzez właściwy organ w ramach prawidłowo przeprowadzonej procedury planistycznej. Rada Miasta Krakowa, odrzucając zarzut działała w sposób zgodny z prawem i nie nadużyła przysługującego jej na mocy art. 4 ust. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym prawa. Rozważano również ewentualność uwzględnienia przedmiotowego zarzutu i rozważono zmianę przebiegu lub likwidację projektowanej ulicy. Uznano jednak, że skutkiem takiej decyzji byłoby albo zaplanowanie przebiegu i łuku ulicy, niezgodnie z obowiązującymi parametrami technicznymi, albo pozbawienie terenów przewidzianych do zainwestowania prawidłowej i funkcjonalnej obsługi komunikacyjnej

W związku z powyższymi okolicznościami zarzutu Pani Heleny Gazdy, złożonego do projektu planu osiedla Krzesławice, nie można uwzględnić w całości. Sposobem rozstrzygnięcia Rada Miasta Krakowa nie naruszyła Konstytucji RP, kodeksu cywilnego ani przepisów szczególnych.